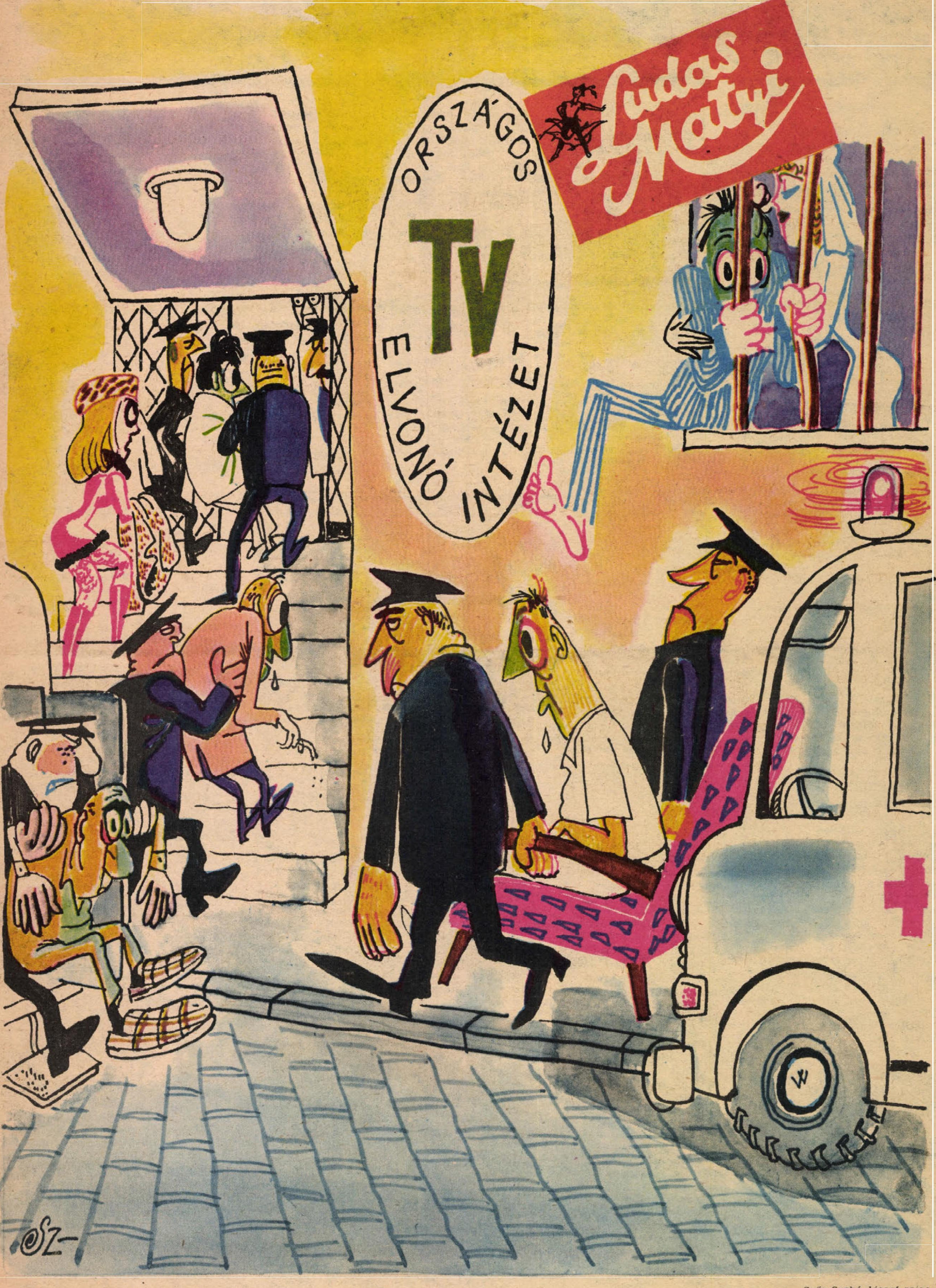
XXV. évfolyam, 51. szám

Ára: 1,80 Ft

1969. december 18.

Szűr-Szabó József rajza

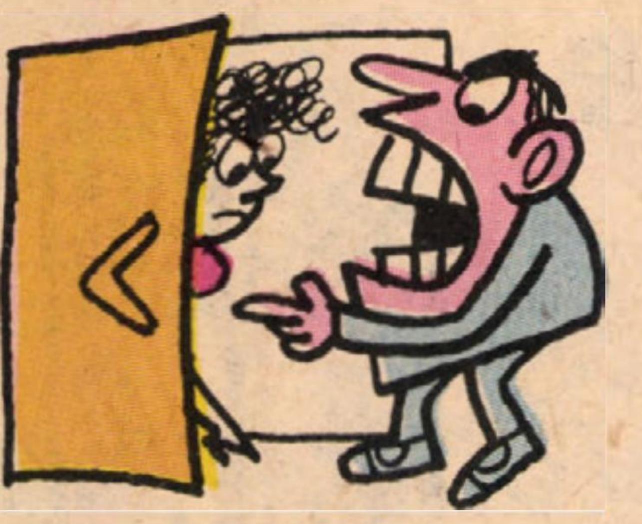
Itt volna az ideje...

KEDVES LUDAS!

BECSUKNI

Amikor én még kis srác voltam, akkor még sok üzlet és intézmény és más ilyesmi ajtaján olyan hengeres fékező-izé volt elhelyezve, ami magától és csendesen csukogatta az ajtókat. Mindig becsukta és sohasem felejtette el! De a technika persze állandó és szédületes fejlődésnek van kitéve, miáltal

a fent említett ajtócsukó helyébe sokkal jobbak jöttek.

Ezen korszerű módszerek közül legolcsóbb a cédula. Nyúl a kedves vevő a bolt kilincse után, ám a kilincs mellett cédulát is tapasztal, ilyesmi szöveggel: „Legyen szíves és csukja be az ajtót!"

— Hiszen még nem is nyitottam ki... — motyogja magában kissé tanácstalanul a vásárolni kívánó, de ez szerencsére csak az első pillanatban van. Utána legott betölti szívét a hála szent érzése. És ilyeneket gondol helyette, meghatottan:

— Istenkém, igazán milyen aranyosak! Még be sem tértem hozzájuk, máris foglalkoznak velem. Feladatot rónak rám, nehogy feleslegesnek érezzem magam, mert olvasták az újságban, hogy az milyen borzasztó.

E korszerű cédulák szövege viszont egyhangú egy kissé, szerintem, és a lényegre se tapint rá teljesen. Hiszen ne tagadjuk, akad számos bárgyú vevő is közöttünk, és reájuk való tekintettel ilyen nyájasabb fogalmazást javasolnék:

„Nem az utcának fűtünk, te csacska!"

Ez a minap jutott az eszembe, amikor az egyik üzletben a soromra vártam, és ezenközben felfedeztem még modernebb és ötletesebb megoldást: a mondogatós leánykát. Az ifjú hölgy, akit nyilván erre a posztra rendszeresítettek, az ajtó közelében volt elhelyezkedve, hátával a falat támasztotta, formás karjait elöl szigorúan összefonta, s csengő hangon szólt:

— Figyelitek? Ez se volt képes becsukni az ajtót! Rémes, hogy ezek mit művelnek!

A mondóka hallatára már el is feledtem, hogy mit kívántam vásárolni, vadul törtettem helyette az ajtó felé, és egyetlen célja maradt árva vevőéletemnek: kívülről mielőbb becsukni az ajtót, hogy evvel helyreállítsam valamenynyire a megtépázott renomét...

G. Szabó Judit

MINDEN ELADÓ — DE HOGYAN?

Minap megnéztem a Duna moziban a Minden eladó című lengyel filmet. Irandóm a nagy film előtt vetített reklámfilmecskével kapcsolatos. Örvendetes, mennyire igyekszenek változatosak, artisztikusak lenni az újabb reklámfilmek s ezzel mintegy pótolják azokat a rövidfilmeket, amelyekről oly sokat olvasunk, de amelyeket sehol se látunk. Ezúttal például a XIII. kerületi Vendéglátóipar hirdette a maga vendéglőit. Magam is e kerület lakója lévén, lelkes lokálpatriotizmussal szemléltem, mi minden szépet-jót fogyaszthatnék ennen kerületemben. Sor került a Vörös Rák nevű vendéglátóipari egységre is, amely bemutatta napsütötte teraszát, sőt, hogyha szememnek nem hinnék, fülemmel is közölte, milyen kellemes lakomázás adódik az ő kertjében.

Előre hát a Vörös Rák kerthelyiségébe! Ja, hogy most december van? Érteni kell a reklámozók lélektanához. A rák hátrafelé halad, még ha vörös is. Nyilván úgy gondolhatták a hirdetők, hogy mire a film elérkezik a nézők elé, június lesz. Nem az eljövendő, hanem az elmúlt június.

(sz. d.)

Eddig a Dömsödi és a Kerepesi út sarkán levő kútnál vásároltam a fűtőolajat. Nemrég közölték, hogy itt csak 2,20 forintos olaj kapható, fáradjunk el egy másik kúthoz, amelyik egy autóbuszmegállóval lejjebb van. Nem elég, hogy sokat kell gyalogolnunk, cipekednünk, hanem még hosszú ideig sorban is kell állnunk, és nagyon gyakran elfogy az olaj, mire sorra kerülünk. Miért nem ad a Dömsödi úti kút továbbra is fűtőolajat?

O. M.
Budapest

Gyakran küldök Pestre gyermekeimnek postán gyümölcsöt, zöldséget. Az üres kosarakat úgy szokták visszaküldeni, hogy 3—4 darabot egymásba

CSAK RÖVIDEN!

tesznek, összekötnek. A budapesti II. kerületi postahivatalok újabban ragaszkodnak ahhoz, hogy minden üres kosarat külön csomagként adjanak fel. Nem értem, mi ebben az ésszerűség?

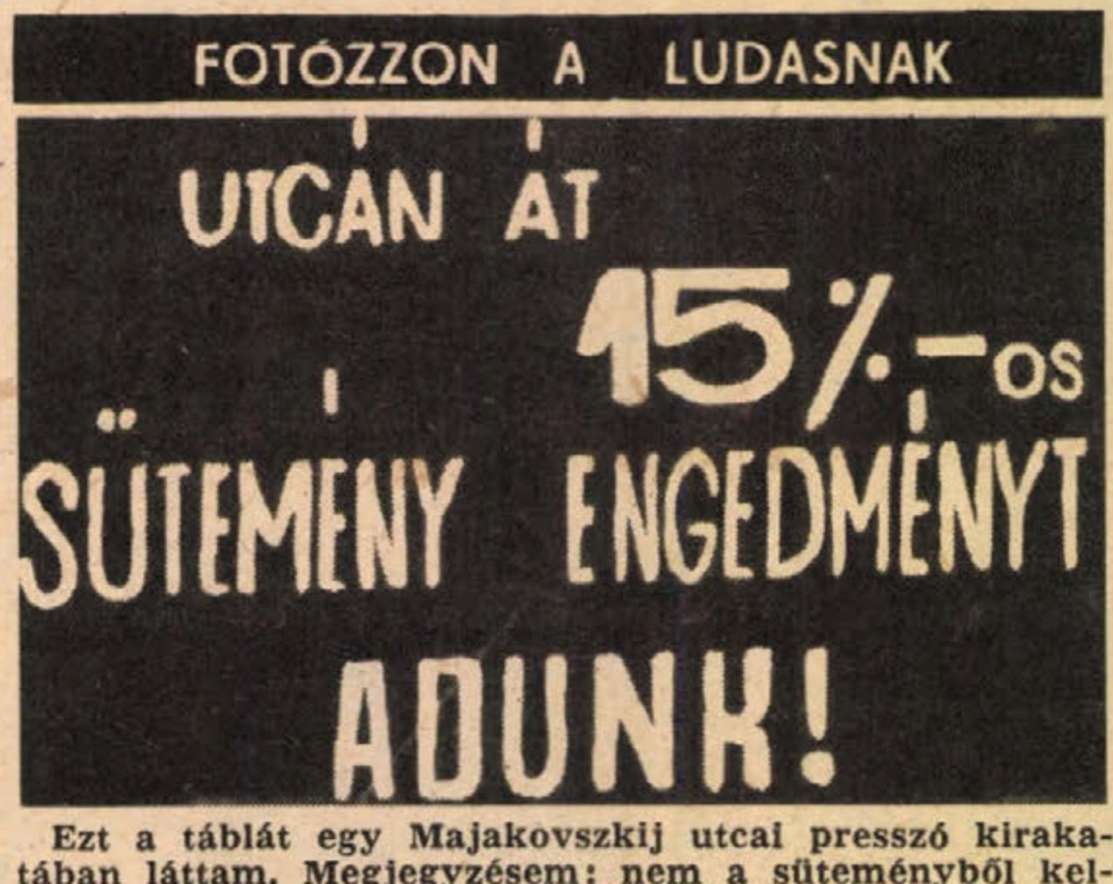
Pittner Jánosné
Balatonmáriafürdő

A férjem 1955-ben belépett a földesi Rákóczi Tsz-be, s természetesen az én földemet is bevitte. Az én földem a nagyrábéi területen volt, a földesi tsz ezért átadta a nagyrábéi Petőfi Tsz-nek, amiről én igazolást is kaptam. Viszont azóta sem láttam egy fillér földjáradékot sem. Nagyrábén a földnyilvántartó kartonon nem szerepelek, ezért elküldtek a Járási Földhivatalhoz, Berettyóújfaluba, hogy ott vegyenek nyilvántartásba. El is jártam az ügyben a Földhivatalnál, de minden maradt a régiben. Most nem tudom, hová forduljak, hogy a földjáradékomat végre megkaphassam?!

Szegedi Ferencné
Földes, Hunyadi u. 23.

Házunkban csaknem minden héten, legtöbbször a hét végén, leáll az új lift. A házban sok idős, beteg ember lakik, akiknek ilyenkor gyalog kell a tízelőt az emeletekre felhordaniuk. Nem értjük, miért nem intézkedik a Házkezelőség a lift megjavítása érdekében!

G. K.
IX., Ráday u. 34. V. em.

Ezt a táblát egy Majakovszkij utcai presszó kirakatában láttam. Megjegyzésem: nem a süteményből kellene engedményt adni — hanem az árából!

(Beküldte: *Feledi Sándor*, Budapest)

A CÍMZETT VÁLASZOL

A Ludas Matyiban egy glossza nemrég kifogásolta a XIV. kerületi Eörs vezér tere elnevezését.

A glossza kapcsán — megkeresésünkre —, közölte állásfoglalását a Magyar Tudományos Akadémia Nyelvtudományi Intézete is:

A kérdéses személynév (majd később nemzetségnév), amelynek eredeti, Anonymusnál található írásmódja Ursu volt, ejtése pedig Örsü, később Örs, nem írható Eörsnek. Az ö és ő hangok írásbeli jeleként az eö betűt ma már csak az okmányszerűen átörökített családnevekben lehet elfogadni, a régi magyar egyelemű személyneveket azonban a kiejtés szerint kell írni. A vitatott elnevezés tehát helyesen valóban: Örs vezér tere.

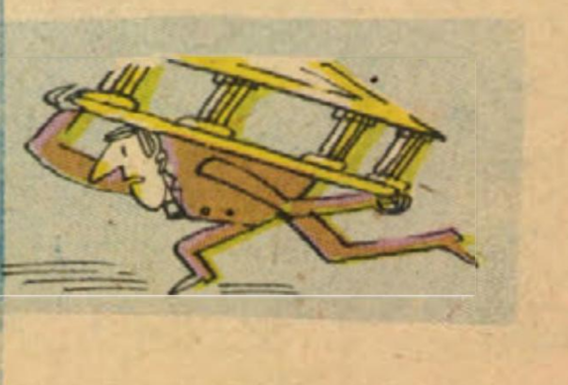
Az 1970. évi népszámlálás lebonyolítása után javaslatot terjesztünk a Fővárosi Tanács Végrehajtó Bizottsága elé, a tér nevének megfelelő megváltoztatására.

Dr. Katona Géza
főosztályvezető,
Fővárosi Tanács

A miskolci Herman Ottó Múzeum északkeleti szárnyának felújítását ebben az évben terveztük, hétszázezer forintos költséggel. Ismételten szükségessé vált azonban az egész épület statikai, talajmechanikai vizsgálata. Ezt a miskolci Műszaki Egyetem Földtani-Teleptani Tanszéke végzi. A tőlük kapott szakvéleménytől függően lehet véglegesen dönteni az épület sorsáról: gazdaságos-e a felújítása, vagy pedig más épületben kell elhelyezni a múzeumot.

Merényi József
oszt. vez. h.
Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Tanács

KÁLVÁRIA KÖLCSÖNTELEPPEL

Az Autóklub Rómer Flóris utcai székházában megállapították, hogy autóm akkumulátortelepe kimerült. Felkerestem tehát az UNITECHNIKA Ktsz Mártírok útja 64/b szám alatti telepét.

Trabant akkumulátoromat 6978 számon bevételezték, egyúttal kaptam helyette egy hasonló kapacitású kölcsöntelepet, amelyért három napra — ennyi időre vállalták az én telepem felújítását —, 18 forintot fizettem. Természetesen, előre. Kocsim másnap reggel a kölcsöntelepel sem volt hajlandó elindulni. Gyenge az akkumulátor — mondták az összesereglett „szakértők", amiben én kételkedtem, de a tények meggyőztek róla, hát visszamentem a Mártírok útjai telepre. Itt megállapították, hogy a telep kifogástalan, az autó a hibás, a rossz elektromos berendezések az éj leple alatt legyengítették a kölcsön-akkumulátort. Tanácsolták: iktassam ki a telepet, meglátom, minden rendben lesz. Megfogadtam a tanácsot, de a kocsim ennek ellenére sem volt hajlandó elindulni. Másnap már ismerősként fo-

gadtak reklamációmmal a ktsz-nél, majd sűrű bocsánatkérések közepette adtak egy másik kölcsöntelepet.

Harmadnap, a kitűzött időben, jelentkeztem a telepemért, amit udvariasan át is adtak, miután kifizettem huszonöt forintot, sőt előzékenységből még a kocsimba is beszerelték. Bizalmam már megrendült a ktsz munkájában, ezért egyenesen a Rómer Flóris utcai Autóklubba hajtottam, ahol a szükséges mérések elvégzése után közölték velem: nyugodtan fáradjak vissza reklamálni, mert az akkumulátorom éppen olyan gyenge állapotban van, mint három nappal ezelőtt volt.

Nem mentem vissza. Első utam egy magánkisiparoshoz vezetett, ugyanis a 25 forint töltési, és a 18 forintos kölcsönzési díj árán megtanultam, hogy a jövőben messzire kerüljem el az UNITECHNIKA Ktsz Mártírok útjai részlegét...

M. G.,
CS 00—62 számú Trabant tulajdonosa

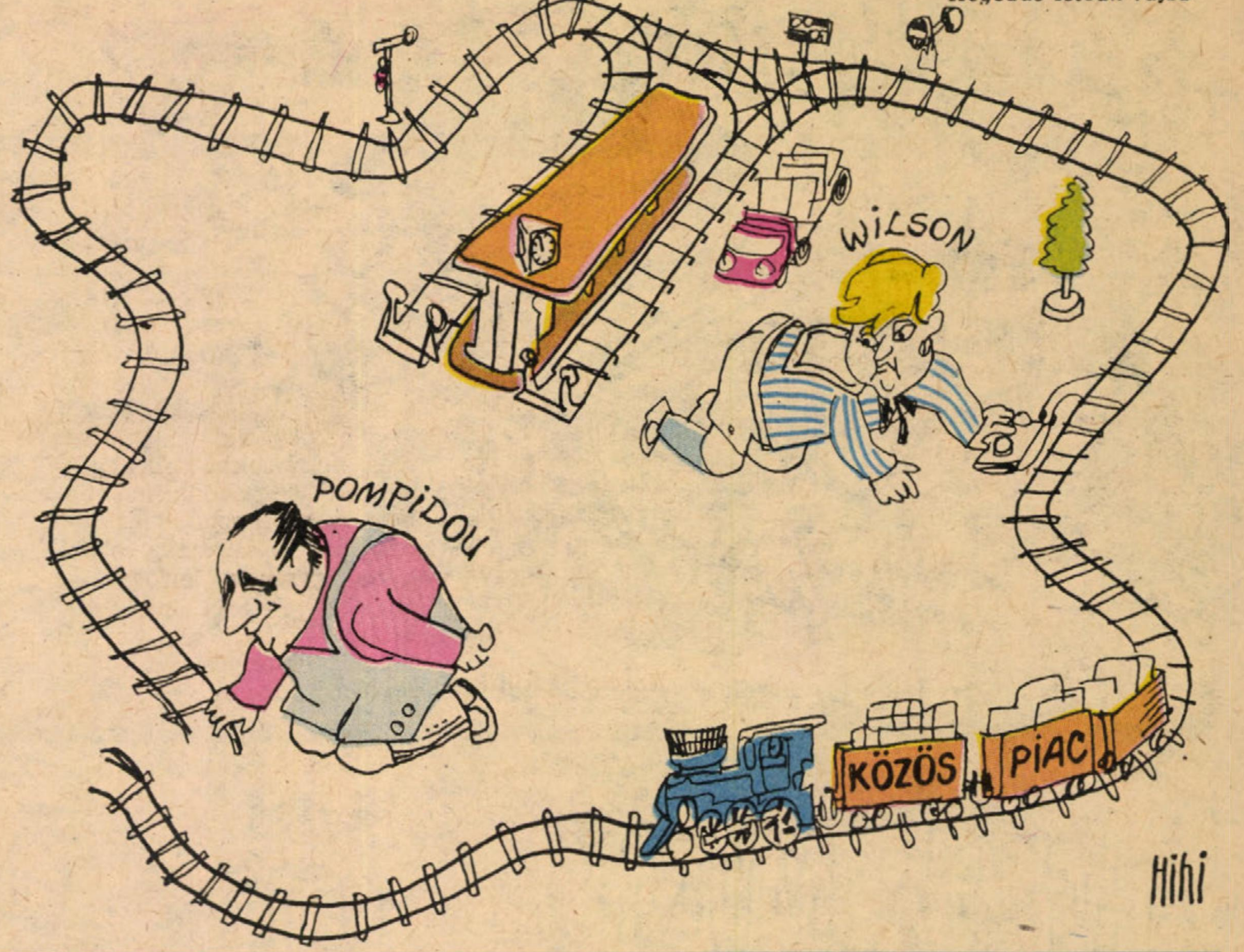
A FŐNÖK JOBBKEZE

– Sajnos, a vezető kartárs házon kívül van.

A KIS GOLYHÓ

Hegedűs István rajza

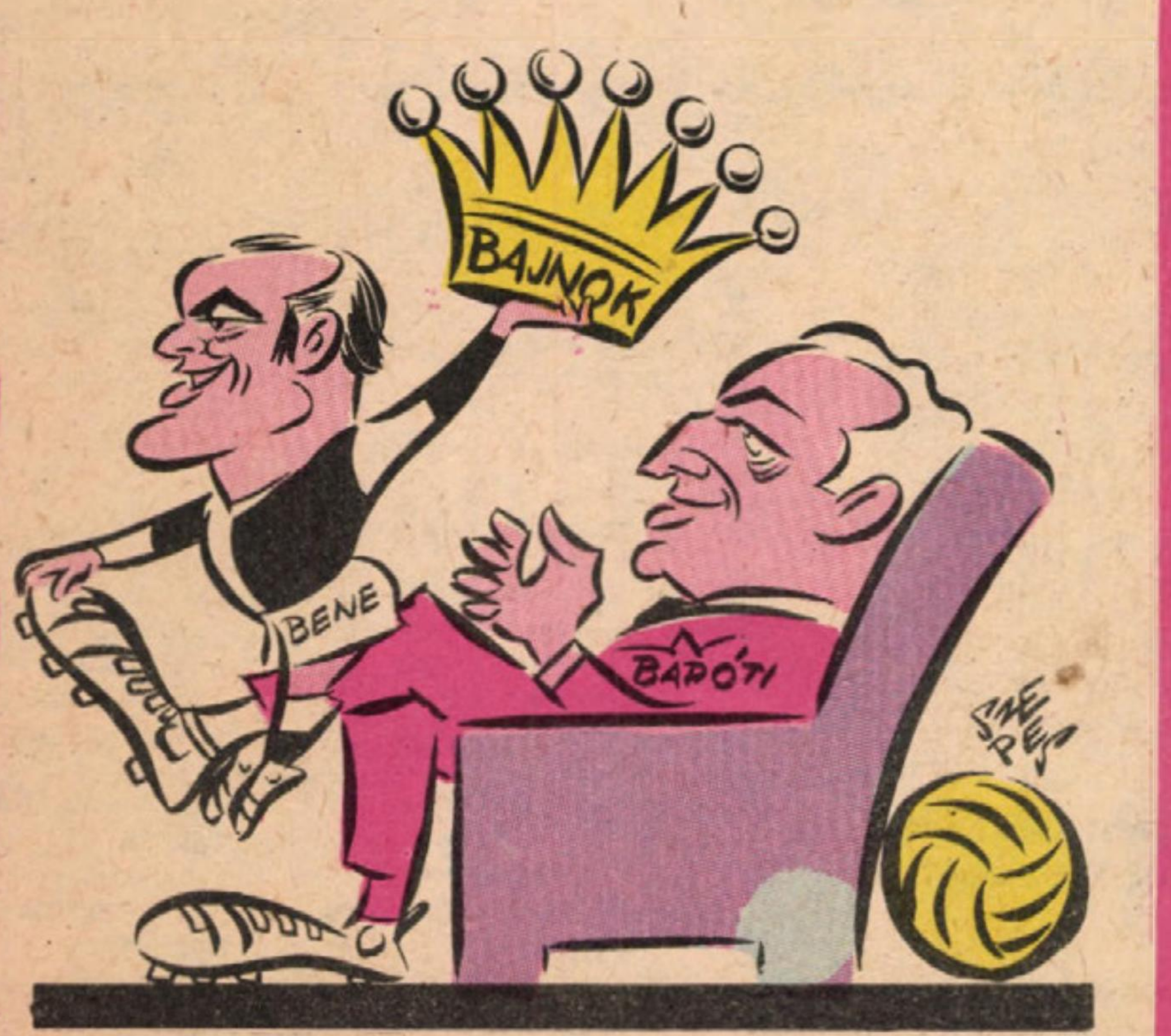

TÉVÉ-RIPORT

– A csarnokbeli árdrágítás felelősét keressük!

A MESTEREDZŐ ÉS A GÓLKIRÁLY

– A jó összmunka meghozta a bajnokságot!

Vásárolunk, vásárolunk...

I

Megint nem tudtam megvalósítani a december nélküli esztendőt, tülekszem-furakszom tehát a boltokban és letaposom a saját lábamat. Most is éppen egy nagyáruház kirakatához préseltem be magamat, s látom, hogy ott van az üveg mögött az a női csizma, mely után lótok-futok reggel óta. Diadal!

Begyűröm magam a bejárati ajtón, a tömeg felemel a második emeletig, ott megvárom, amíg a hullámverés a cipőosztályra sodor, és odaúszom az elárusítóhoz:

— Ezt és ezt a csizmát kérem . . .

— Óh, kérem — mondja kedvesen a kötélidegzetű kis eladólány, és reámmosolyog —, hol van az már! . . .

— A kirakatban — rebegem, de már eltipornak a hátam mögött állók, s mire felbukkanok a lábak közül, már az üvegáruk előtt találom magam. Egy hűvös kancsóhoz támasztom forró homlokom, s így gondolkodom:

E kirakati lábbeli miatt, szerény számítást véve alapul, legkevesebb negyvenezer ember jön be a nagyáruházba, s megyen újból ki az áruházból, dolgavégezetlenül. E kirakat ennélfogva nem használára válik a vásárlási apokalipszisnak, hanem kárára. Hanem a kirakatok új szerepet is kaphatnának:

Legyen minden nagyobb üzletnek egy díszes kiratrésze, melybe minden árucikkből az utolsó darabot oda elhelyezik, ízlésesen. A kirakat neve pedig ez legyen: „Elkelt áruk kirakata". Esetleg még egy felirat: „Ezen árucikkeinket kedves vásárlóink ne keressék, amint új készleteink érkeznek belőlük, nyomban visszavesszük a kirakatból".

A tolongást ilyen módon néhány százalékkal mérsékelni lehetne. Ami nem csekélység decemberben.

II.

Benyitok egy játékboltba is, egyik kora reggel, talán csak azért, mert kivételes állapot uralkodik a boltban: most nyitott ki, alig egy perccel ezelőtt, és nincsen benne vásárló. Illetve mégis, velem együtt lép be két tizenkét-tizennégy év körüli fiatalember. A következő pillanatban azonban a két fiatalembert egy éles női hang megállásra kényszeríti:

— Mit akartok vásárolni, gyerekek?! — csapott le rájuk a szigorú kérdés. Az ifjak e szavakra megszeppenve, mint a tetten ért csínytevők, s nagy zavarba kerülvén, így válaszoltak a kemény hangú női boltosnak:

— Mostan csak azt szeretnénk, hogy körülnézzünk, és hogy megállapítsuk, hogy mi legyen az a játék, amit majd karácsonyra kérjünk magunknak.

— Akkor most induljatok csak kifelé! — szólította fel őket a szigorú bolti asszony, miközben társnője már el is állta a fiatalemberek útját —, s majd akkor gyertek be, amikor ott lesz a zsebetekben a pénz is a vásárláshoz!

A két ifjú, kiűzetvén a meseországból, piros fülekkel és leforrázva kullogott kifelé, miközben én így szóltam magamhoz:

Az eladó feltevése szerint e két kis gazfickó azért osont ide be, hogy a tolongásban játékot csenjen el a pultról, s azzal usgyi, távozzon! Ezt akadályozta meg határozott fellépésével.

Ezeket mondtam magamnak, majd hozzáfűztem:

Mivelhogy azonban e boltban jelenleg egyetlen vásárló van csupán jelen, és ez én vagyok, és minthogy a két fiatalember igen jó magaviseletű, szépen öltözött és becsületes képű érdeklődő volt, így hát semmi egyébbel nem lehet magyarázni a boltos eljárását, mint azzal, hogy nem érti a dolgát, s nem való játékboltba, boltosnak.

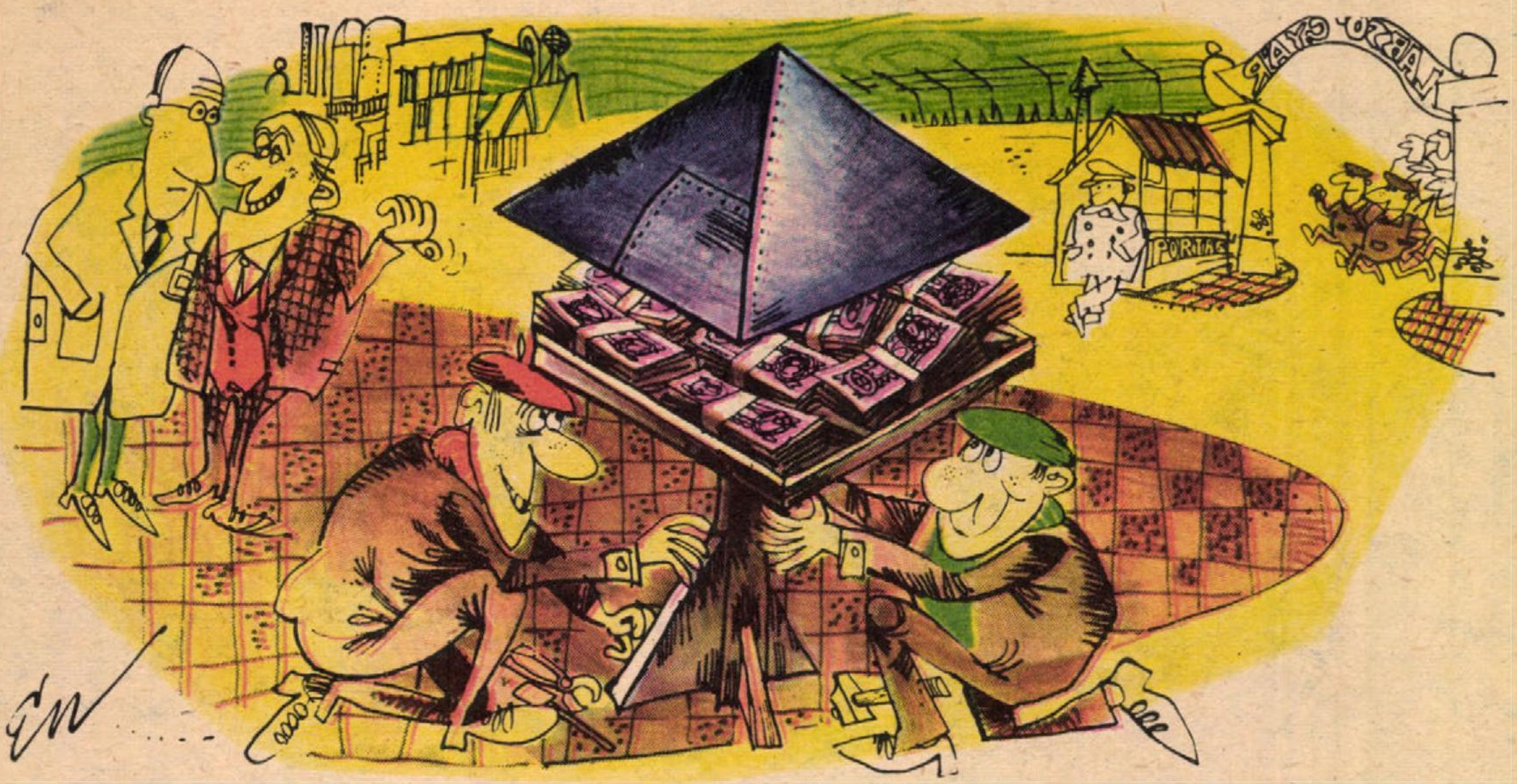
A jó játékboltos ugyanis tudja, hogy a bevétele nem a vízipisztolyból, nem is a felhúzható, sípoló elefántból ered, hanem valójában attól az erőszakos kölyöktől, aki a fenti marhaságokra húz ki pénzt a felnőttektől, ahelyett, hogy nadrágot kérne, vagy hócipőt.

A kulturált játékboltos ennélfogva a szülők réme, s nem a gyermekeké!

Somogyi Pál

A MADARETETŐ

— Talán így sikerül a vándormadarakat állandó maradásra bírni...

ABSZOLÚT GYORS, JAVÍTÓ SZOLGÁLAT

TISZTA MUNKA

1

— Mit szólnál, ha másodálláshoz juttatnálak? Mondjuk nálunk, a vállalatnál.

— Először azt mondanám, hogy te vagy a legjobb barátom. Másodszor meg azt, hogy van szíved.

— Mennyi a fizetésed?

— Háromezer kettőszáz.

— Ezerhatszázat fizethetünk. Ez a maximum. Elsején jöhetsz!

— Boldoggá teszel. A feleségemnek nyolcszázat vallok be, nekem is megmarad ugyanannyi. Mindketten jól járunk.

— Egyetlen kikötésem...

— Máris el van fogadva.

— Mindig azt csináld, amit én mondok, nem lehetsz okosabb nálam. A te másodállásodnak mindkettőnkre nézve előnyösnek kell lennie.

— Benne vagyok.

2

— Foglalj helyet. Elmúlt az első hónap, igazán remekül dolgoztál. Meglátod, továbbra is kellemes lesz az együttműködésünk.

— Ebben egy pillanatig sem kételkedem. Sohasem fogom elfelejteni jóságodat.

— Amit most mondok, csak kettőnkre tartozik. Mindig én fogok neked fizetni. Egyszerű formaság az egész.

— Rendben van, de erre a hónapra már felvettem a pénztárnál a pénzt.

— Felvetted, és most ideadod nekem.

— Tessék! Még együtt van mind az ezerhatszáz.

— Egy, kettő, három, négy, öt, hat, hét, nyolc... Ez a nyolcszáz az enyém; itt van a másik fele, ez is nyolc, ez pedig a tiéd. Mínusz levonások. Beláthatod, így igazságos. Felefele alapon...

3

— Nem csinálom tovább! Az elmúlt fél évben négyezernyolcszáz forintot vontál el tőlem. Abból a pénzből, amelyért én verejtékeztem. Nincs tovább fele-fele!

— Úgy! Szóval meg akarsz rövidíteni? Én korrekt megállapodást kötöttem veled. Én csak az egyenes, tiszta, becsületes munkát szeretem. Én nem bírom elviselni a tisztességtelen dolgokat. Mi jogon rendelkezel te az én pénzemmel?

— Milyen jogon rendelkezel te az én pénzemmel? A családomtól vontad el a havi nyolcszázat!

— Durván fogalmazol! Nélkülem sohasem lett volna másodállásod. Megállapodásunkat ezennel megszűntnek nyilvánítom!

— Ahogy te azt elképzeled! Máris indulok a főnöködhöz!

— Aljas áruló vagy! Jobb lesz neked, ha kirúgnak az állásomból? Tönkre akarsz tenni?

— Csak magadat okolhatod. Szép kis barát vagy. Sápot szedtél a munkám után. Megérdemelnéd, hogy lebuktassalak!

— Kezdjünk mindent elölről. Legyünk okosak és legyünk jó barátok, mint eddig.

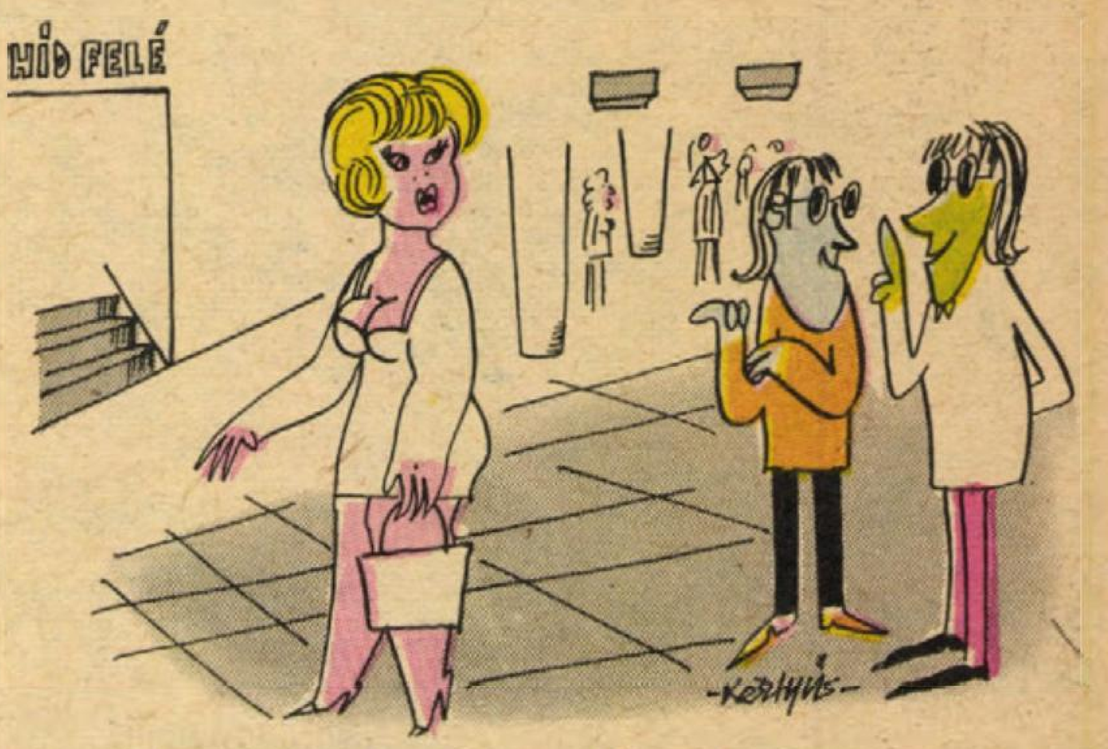
— De nincs sáp, és nincs havi nyolcszáz az én pénzemből.

— Persze, hogy nincs. Van nekem mit a tejbe aprítanom...

— Meghiszem azt! Nélkülem is maradt még három partnered a vállalatnál, másodállásban...

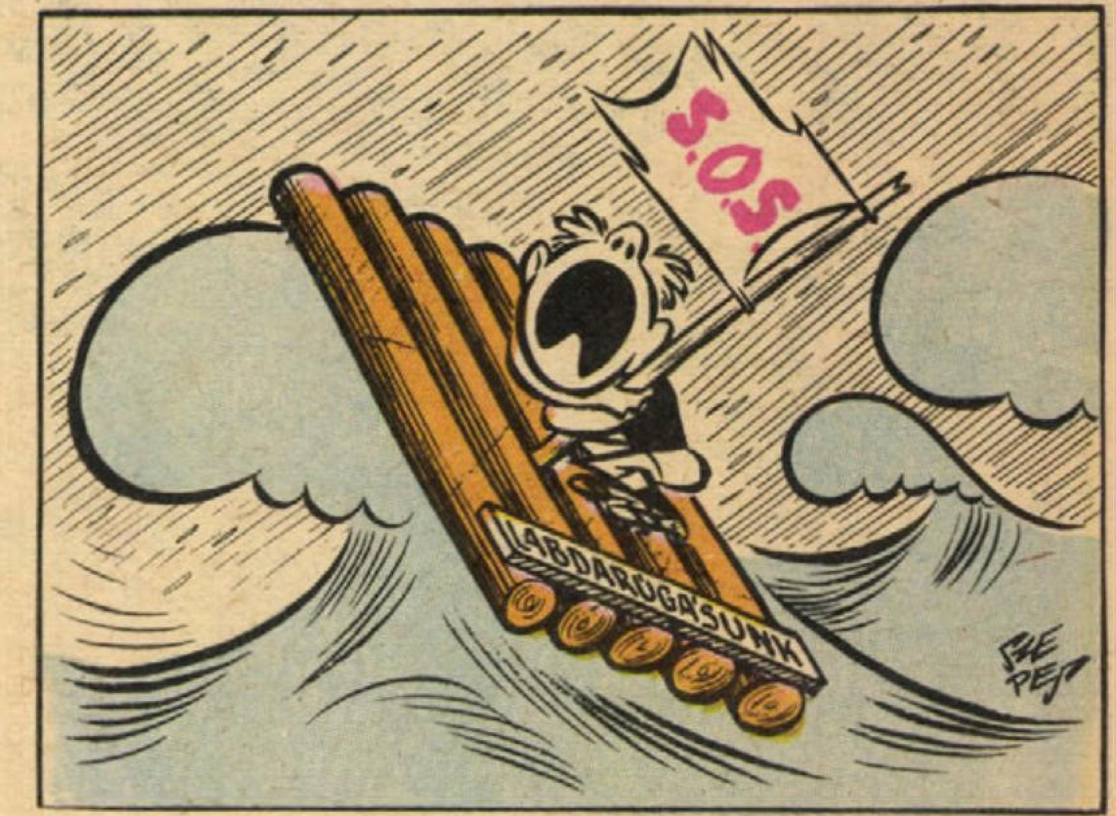
Földes György

OK ÉS OKOZAT

— Hogy meghízott ez a Maca!
— Na hallod, egész ősszel itt ette a főtt kukoricát az Emke aluljáróban...

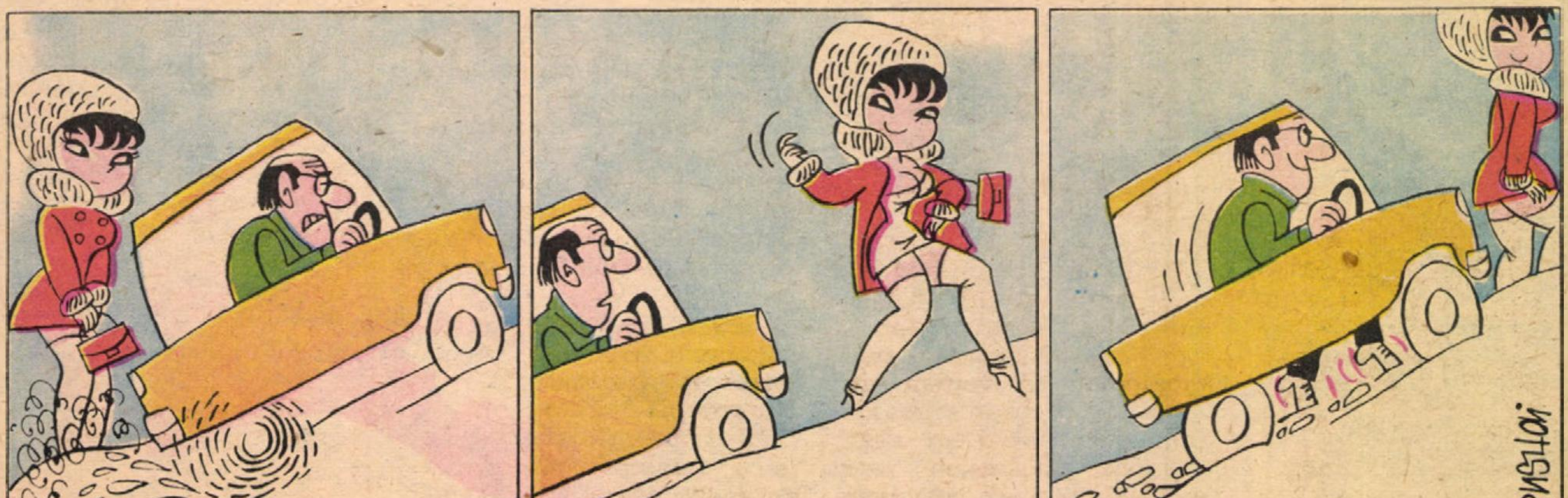
VÁLSÁGBAN A MAGYAR FUTBALL

— Segítség!!!!

JUCIKA, mint autómentő

Pusztai Pál rajza

HALLOTTUNK EGY VICCET

Zagyvarek találkozik a barátjával, aki megkérdezi tőle, hogy hova siet.

— Megyek haza — mondja Zagyvarek —, várok egy telefont.

— Kitől?

— Nem tudom.

— Hát akkor honnan tudod, hogy telefonálni fognak neked?

— Egyszerű. Fürdeni fogok.

— Ahá, már értem, mit akarsz mondani. Rendszerint akkor szólal meg a telefon, amikor éppen fürdesz, így gondoltad?

— Úgy van. A dolog azonban nem mindig ilyen egyszerű.

— Hogyhogy?

— Tudod, néha kétszer-háromszor is meg kell fürdenem egymásután, míg végre megszólal a telefon...

ESKÜVŐ

– Hol a vőlegény?
– A meccset nézi a tévén, de azt mondta, hogy az igenre ideér...

FELNŐTTEK ÉS FIATALOK

Tót Gyula rajza

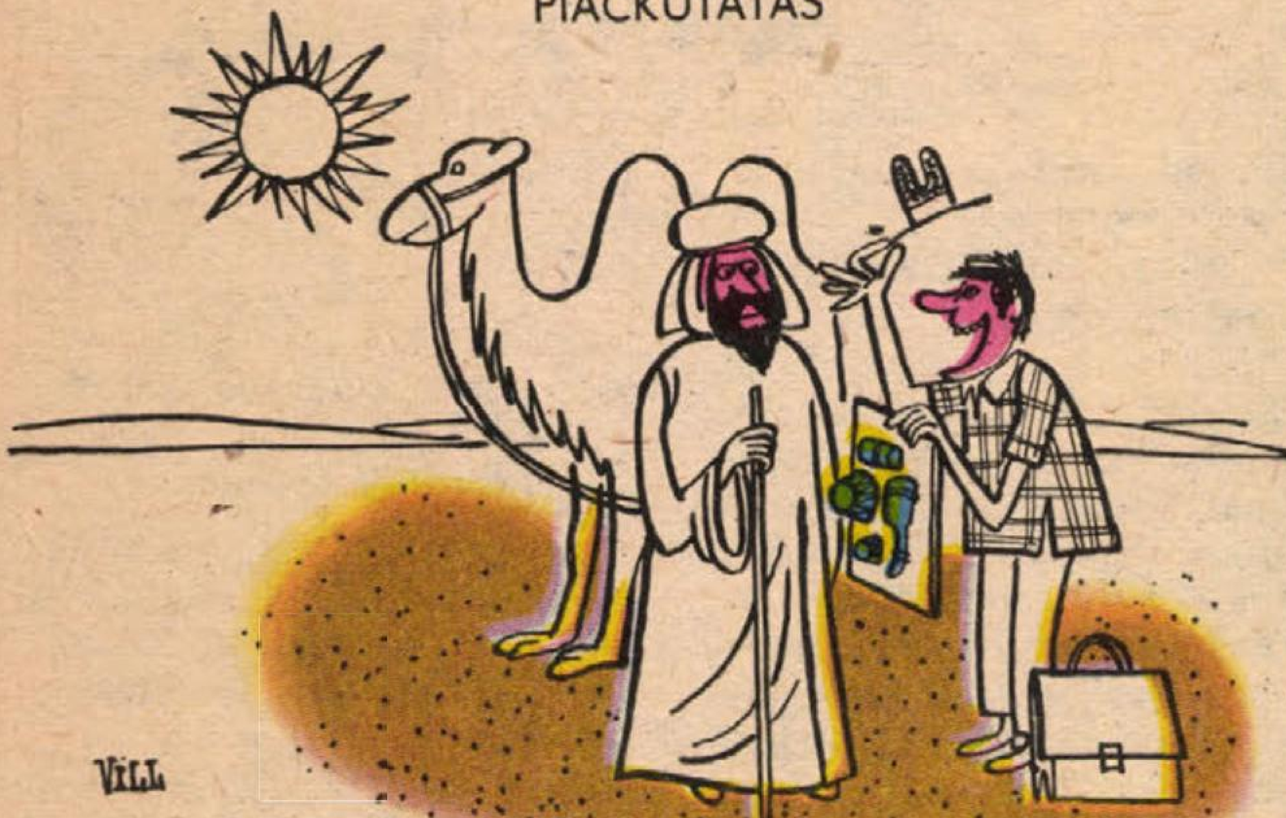

– Nem tudnak békében maradni!

ÜGYES KÉPÜGYNÖK

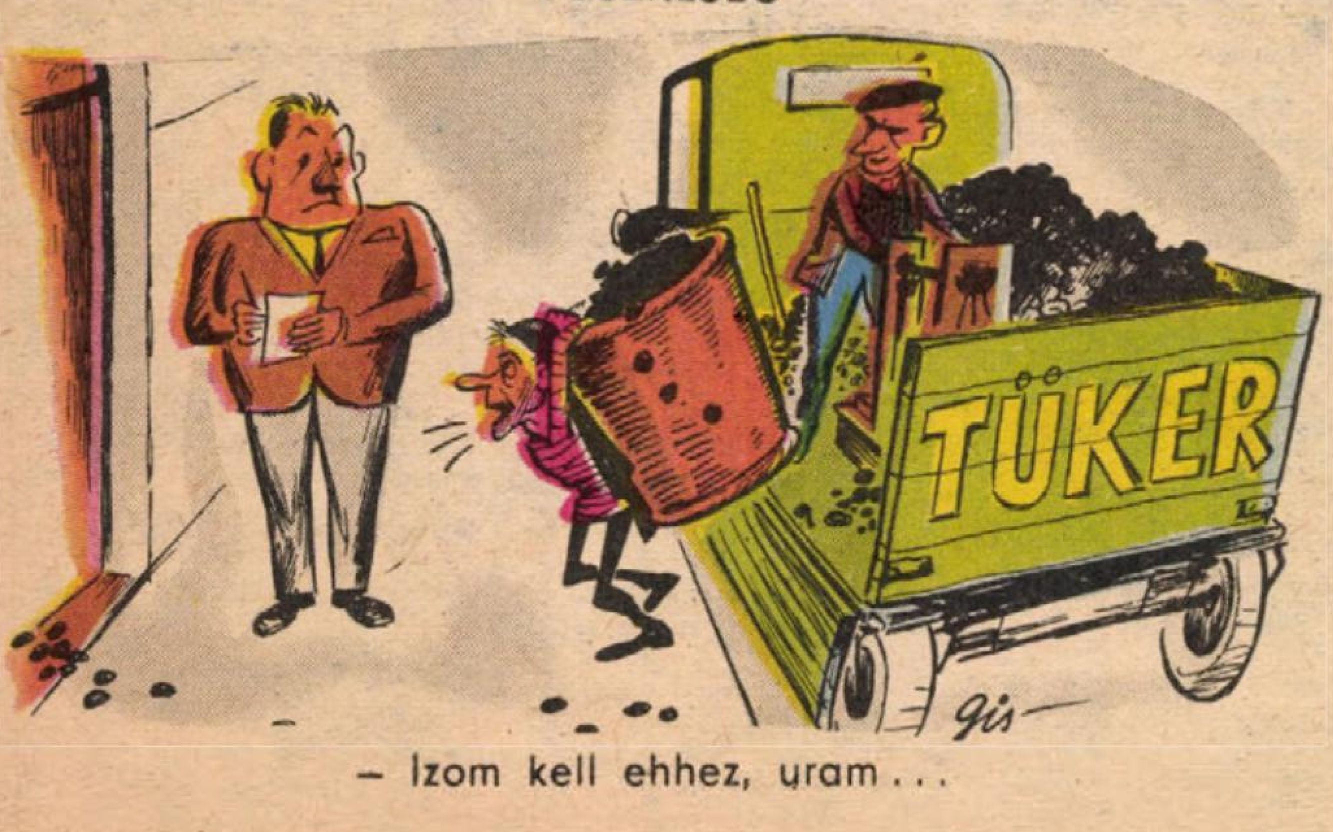
– Most vegye meg, uram, amíg nem mondják rá, hogy giccs!

PIACKUTATÁS

– Kitűnő magyar homokformázó készleteket tudunk szállítani...

BÜSZKESÉG

– Izom kell ehhez, uram...

SZENVEDÉLY

Ha jól emlékszem, tíz esztendővel ezelőtt kezdődött. Ekkor láttam meg egy ismerősöm kezében az első példányt. Szájtátva néztük a csodálatos kis készüléket, amely akkora volt, mint egy családi gyufásdoboz. Ha közel tettük hozzá a fülünket, hallható volt a Kossuth rádió bemondójának hangja. A masinát tranzisztoros rádiónak hívták és elhatároztam, hogy nekem is kell szereznem egyet.

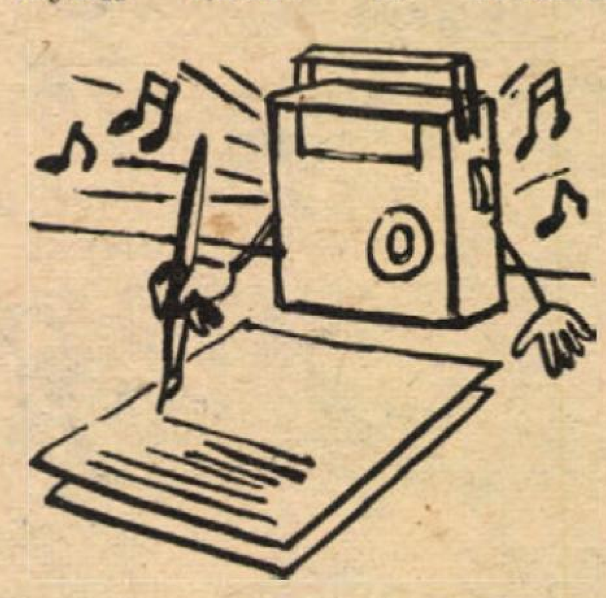
Az erős akarat nem ismer akadályt. Ezer forintért hamarosan kaptam egy készüléket. Kitűnően működött és tiszta időben olyan szépen hozta a Petőfi-adót is, hogy némi koncentrálással a Rákóczi-indulót meg lehetett különböztetni a vízállásjelentéstől.

Boldog voltam ... azaz lettem volna, ha egy másik külföldet járt hazámfia nem hoz egy újabb tranzisztorost, amelyhez már nem kellett közel tenni a fület és az esti órákban Bratislavát is lehetett fogni rajta. Meglátni és megszerezni kétezer forint műve volt, de megérte, mert az utcán csoportosulás keletkezett körülöttem, amidőn a zsebemben felcsendült a tánczenei koktél.

Sajnos, azonban ezek a nyughatatlan japánok nem sokáig hagyták meg boldogságomat. Híre jött, hogy már akkora készülék is létezik, mint egy kis gyufásdoboz és rövidhullám is van benne. Eladtam a télikabátomat és vettem egy ilyen rádiót és már majdnem örülni kezdtem neki, amidőn megláttam egy sportoló kezében egy olyan masinát, amin két rövidhullám is van és egy piciny műszer mutatja az állomás helyes behangolását. Ekkor már éreztem a szenvedély elhatalmasodását. Mint az ámokfutó, a megrögzött mániákus, csak annak éltem, hogy nekem is legyen ilyen gépem. Nem sajnáltam érte a könyvtáram felét, és meg is szereztem. Büszkén mutattam a barátomnak, aki azonban fitymálva legyintett:

— Ez is valami? Egy ismerősömnek olyan rádiója van, ami behozza az URH-t is...

Nekem is lett, végtére is teljesen feleslegesek azok a családi ékszerek. Mint ahogy az sem előírás, hogy az ember lakásában szőnyegek legyenek, amikor olyan rádió is létezik,

melyben tölthető akkumulátor van és a skála kivilágítható.

Esténként boldogan töltöttem az akkumulátort, napközben pedig büszkén bömböltettem a csodadobozt, amelynek már olyan hangja volt, hogy az utca másik oldalán is frászt kaptak tőle az emberek. Ekkor hallottam, hogy már olyan rádió is létezik, amelyet egy óraszerkezet a kívánt időben kikapcsol és bekapcsol, és reggel ébresztésre is használható. A Bizományi Áruház és az OTP közreműködésével ez is a tulajdonomba került és maradéktalanul kielégülést okozott, egészen addig, amíg a piacon meg nem jelentek azok a készülékek, melyekkel már borotválkozni is lehet. Ekkor már a földön aludtam, de reggel Luxemburg szólt a borotvámból, azaz a rádióm szedte le a szakállamat.

Már nem is dolgoztam, csak a Műszaki Bizományi Áruház körül lebzseltem, nehogy lemaradjak valamiről. Így sikerült elkapnom egy eredeti indonéz supermini univerzális adóvevőt, melyen én is sugározhattam műsort és tojást is lehetett vele sütni, sőt ha az ionoszférában kedvező viszonyok uralkodtak kitűnően vette a Kozmosz űrhajó-család tagjainak jeleit a 257-estől a 305-ig.

Mondhatom, csodálatos élmény volt. Igaz, egy kicsit vacogtam a nyári balloonruhámban, de lépést tartottam a fejlődéssel. Megértettem az idők szavát. Rájöttem, hogy teljesen felesleges, hogy egy rádió tojást süssön, amikor már olyan készülékek is vannak forgalomban, amelyekből nemcsak az hallható, amit a bemondó felolvas, hanem az is, amire közben gondol és a napelemekkel működő energiatelepek segítségével, a cserépkályhába helyezve fűt is.

Amikor ezt megszereztem, azt mondtam, hogy megállj, itt a Kánaán, de sajnos, megjelent a piacon az a készülék, amely mindazt tudja, amit az eddigiek, de emellett humoreszkeket is ír. Egy fél éve vagyok boldog tulajdonosa egy ilyen szerkentyűnek és a boldogságtól ordítani tudnék, ha nem lennék egy kicsit erőtlen a rosszul tápláltságtól.

Szerencsére amíg én agonizálok, a gép dolgozik, mint az itt olvasható kroki is bizonyítja...

Utóirat: Mesélik... hogy... van egy olyan... rá... dió... amely... amely...

Kifogyott az elemem...

Ősz Ferenc

TRIPLA

Micsoda feszült pillanatok! A kedves arcú lány, aki mint főúr teljesít szolgálatot az osztályon felüli helyiségben, kezében blokkal és ceruzával, olyan döbbenten néz rám, mintha az én fényképemet tette volna közzé a rendőrség a reggeli lapokban, s most neki hazafias kötelessége volna értesíteni az első rendőrőrszemet. Holott egyáltalán nem ez történt, hanem csak az, hogy megrögzött szokásomhoz híven ezúttal is tripla feketét kértem és ittam, és ennek megfelelően triplát óhajtottam fizetni is. (Bár nem tartozik ide szorosan, megemlítem, hogy a triplára azóta tértem át a dupláról, amióta egy beavatott barátom elárulta: a triplában benne van a dupla teljes kávéadagja.)

— Egy tripla kávét fizetek és egy üveg ásványvizet — ez az igénytelen mondatom produkálta a fent említett döbbenetet. (Bár nem tartozik szorosan ide, megemlítem, hogy még kánikulában sem szoktam meginni egy üveg vizet, s ezúttal is otthagytam a kétharmadát, ámde a pohár szóda, mint olyan, az előkelő helyeken megszűnt, egy magyar úr palackban rendeli a vizet, ihaj, csuhaj, sose halunk meg.)

— Triplát tetszett mondani? — kérdezi a kedves arcú, pirosbarna magyar kislány, s csak néz, avval a fekete bogárszemével.

— Igen. Vagyis annyit, mint egy dupla meg egy szimpla — magyarázom jóságosan, abban a tévhitben, hogy nincs tisztában a „tripla" jelentésével.

— Azt tudom — mondja erre kissé sértődötten —, csakhogy nálunk, kérem, nincsen szimpla. Akkor most hogyan számoljam?

— Számoljon három egységet, az lesz a legjobb. Egy dupla az öt forint, egy egység tehát kettő ötven. Három egység hétötven.

Újabb döbbenet:

— Három szimplát számoljak, amikor nálunk nemhogy

három, de még egy szimpla sincs? Nem is értem, hogyan blokkolta a kolléganőm...

— Kérdezzük meg őt. Mit szól ehhez az ötlethez?

— Már elment. Lejárt a munkaideje.

Hijj, azannya! Most aztán jól nézünk ki. Már a nyelvem hegyén van, hogy „tudja mit, kedves kisasszony, számoljon két duplát, ezáltal ugyan ráfizetek kettőötvenet, de egy csinos lányt megmentek a kétségbeeséstől. Nem a világ az a kettőötven, majd dolgozom egy kicsit többet, és behozom." De mégsem mondom, mert elvi kérdésekben nem pártolhatom az opportunizmust, meg aztán még vissza is utasíthatja, amilyen öntudatos.

Így azonban csak néz szegényke, hol rám, hol az üres blokkra, s a szemén látom, hogy a legszívesebben bőgne. Egy síró főúr — van-e ennél lehangolóbb látvány? S ebben a komisz helyzetben — mint már annyiszor — megint az eszembe jutott valami.

— Elárulok magának valamit, kisasszony. Én nem egy olyan triplát ittam, ami egy duplából meg egy szimplából állt, én egy olyan triplát ittam, ami három duplának a fele volt.

— Csakugyan?

— Hát persze. Tudom én, hogy maguknál nincs szimpla. Három dupla az tizenöt forint, a fele hétötven, ugye?

Hangtalanul mozgó ajakkal gyorsan utánaszámol, és felszabadult mosollyal azt mondja:

— Így már jó...

Fizetek, még el is kísér örömében néhány lépésnyit, és nyájasan visszaköszön.

Sikeres nap volt. Ismét elhárult egy akadály a szocialista építés útjából, és — csak úgy mellékesen — még egy fiatal lányt is boldoggá tettem.

Tabi László

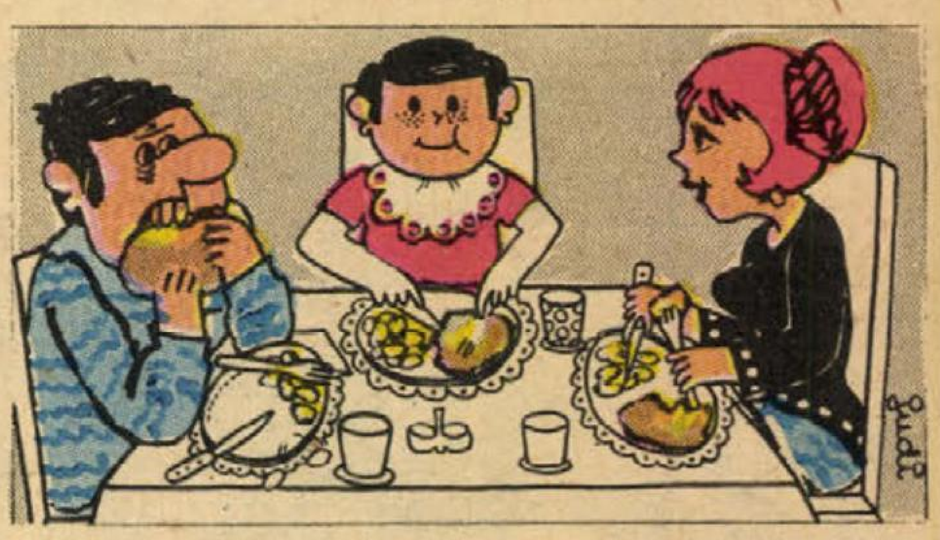
A most megjelent „Daliás idők" című kötetből. (Szépirodalmi Könyvkiadó)

FOGADÁS

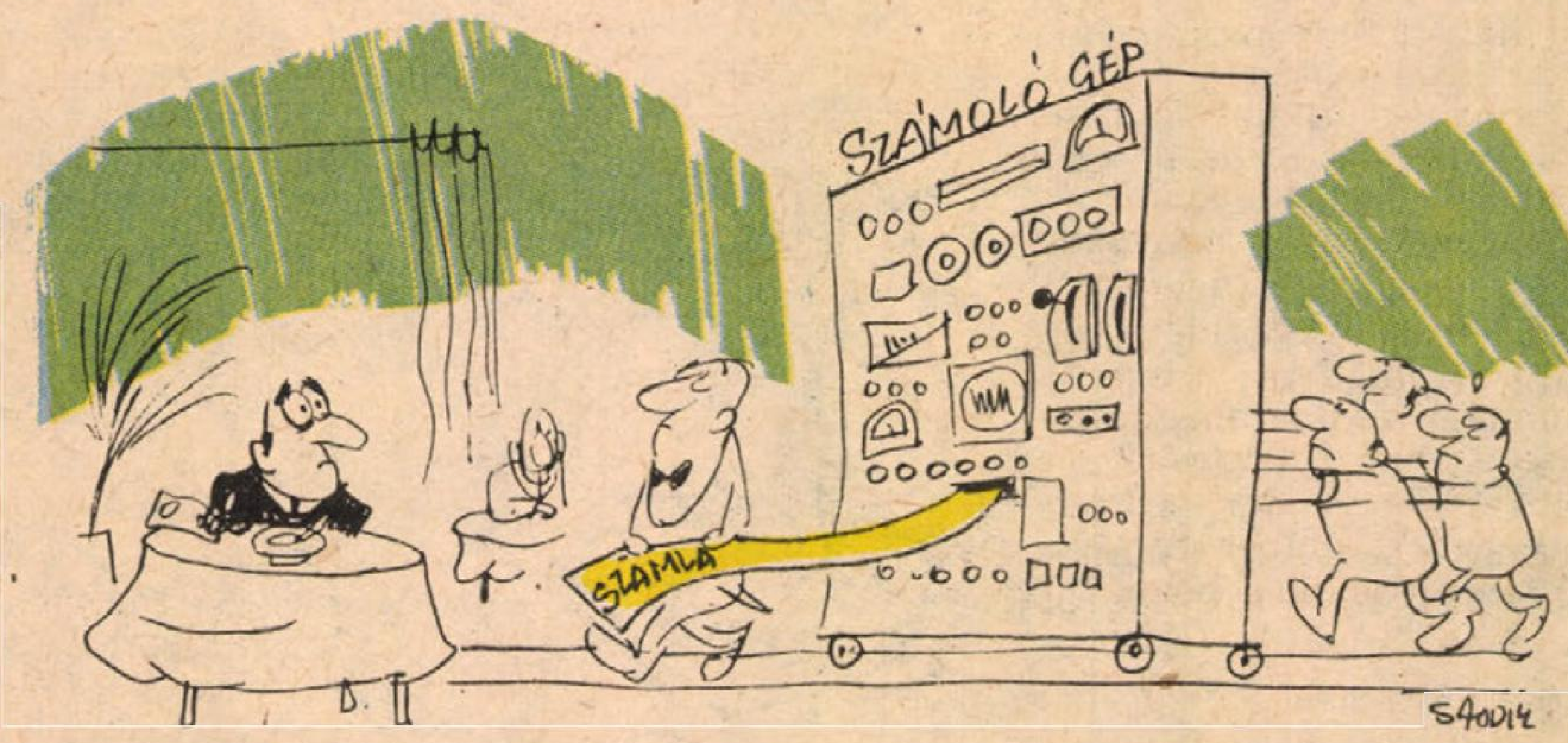
– Leesik!
– Nem esik le!

NEVELÉS

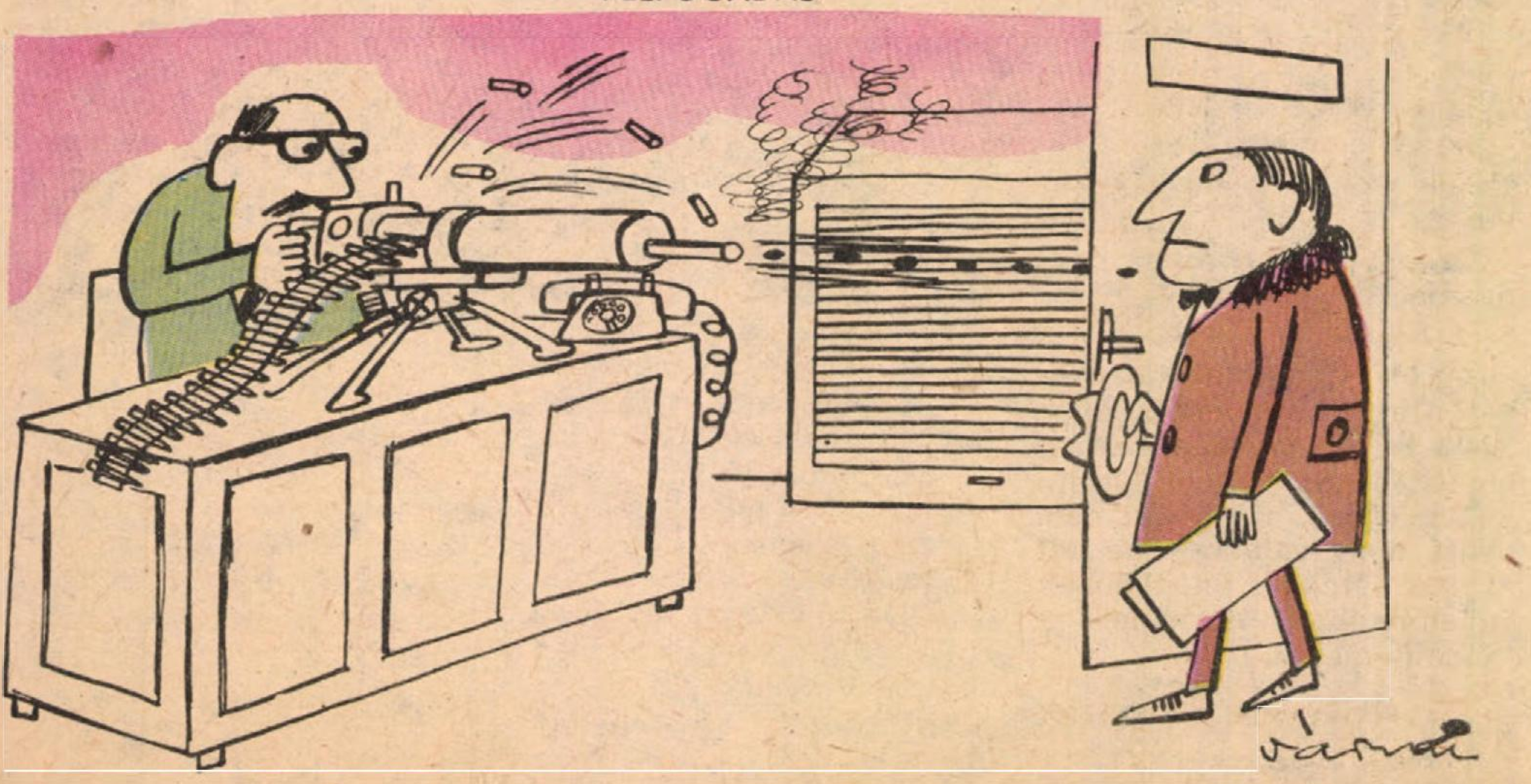
– Nézd csak, milyen szépen eszik a Pistike is!

OSZTÁLYON FELÜLI ÉTTEREM

– Fizetni!..

FÉLFOGADÁS

OK AZ IZGALOMRA

Bizonyosan másba is belecsapott már a felismerés az autóbuszon, villamoson, vagy a munkahelyén: nem zártam el otthon a gázt, nem kapcsoltam ki a rádiót, nem csavartam el a fürdőkád csapját. Ilyenkor az ember szemei előtt megjelenik a lakása, abban a történelmi pillanatban, amikor a falánk lángok éppen a függönyt nyaldossák, a víz hömpölyögve zúdul be a szobába, vagy amint a kiömlő gáz, a postás csengetésének pici elektromos szikrájától felrobban, és levegőbe repíti évtizedek munkájának gyümölcsét.

Mondják, az öregedés jele, hogy engem egyre gyakrabban kínoz ez a kényszerképzet. Az is előfordult már — nem is merem leírni hányszor —, hogy a buszmegállótól visszaügettem elzárni a gázt, a vízcsapot, s otthon kiderült, mind a kettőt elzártam. Így nyugodtan újra elindultam, és csak a buszon döbbentem rá, hogy ezúttal az ajtót felejtettem el bezárni.

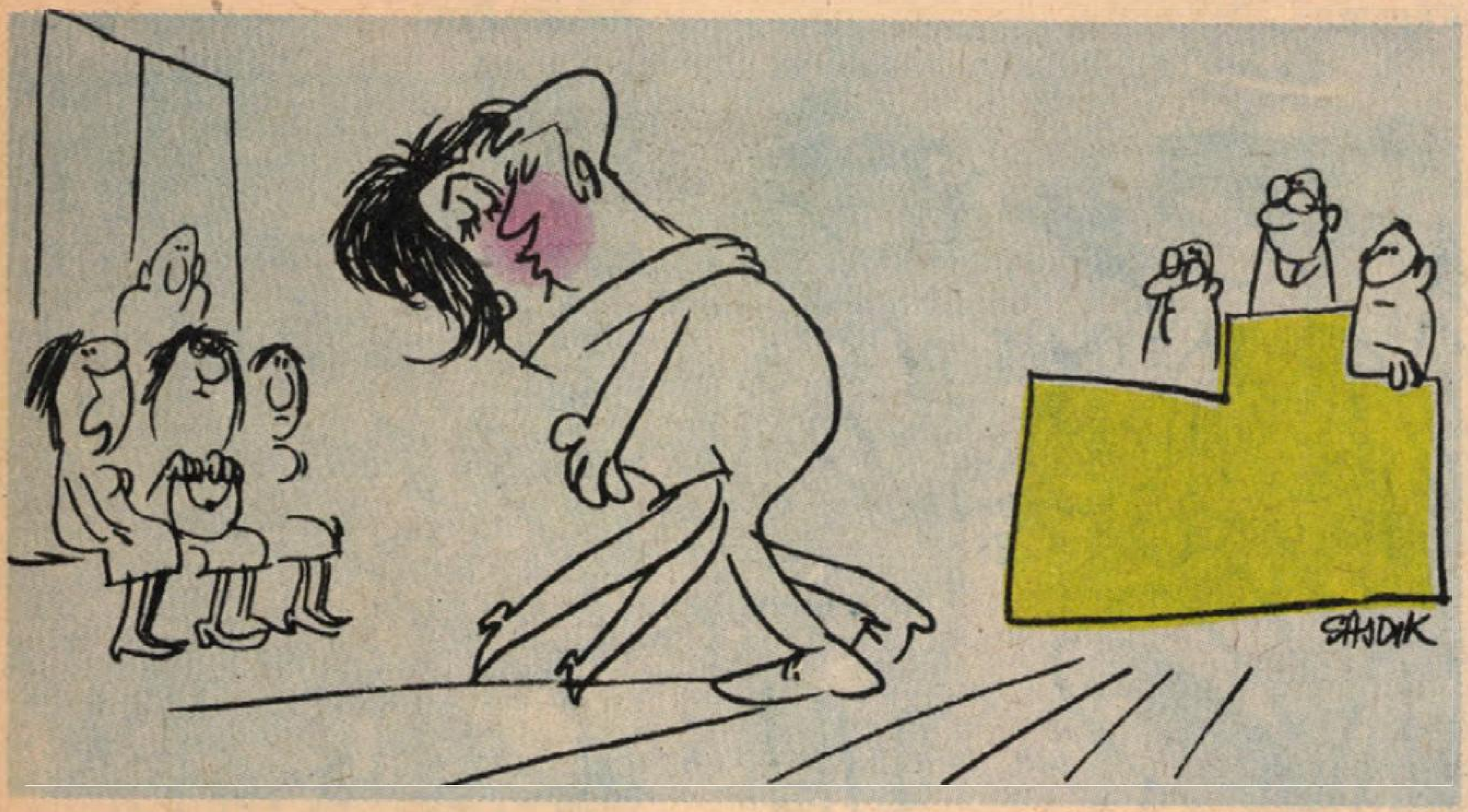
Mindez onnan jutott eszembe, hogy egyik reggel, a kellemes hangú rádióbemondó, udvariasan a következőket mondta:

— Ne vegyék zaklatásnak, de mielőtt munkába indulnak, ellenőrizzék, hogy elzárták-e a gázt, a villanyt és főleg a vízcsapot, mert a víz nagy kincs mostanában! — majd felharsant az induló: „Fel, fel vitézek a csatára..."

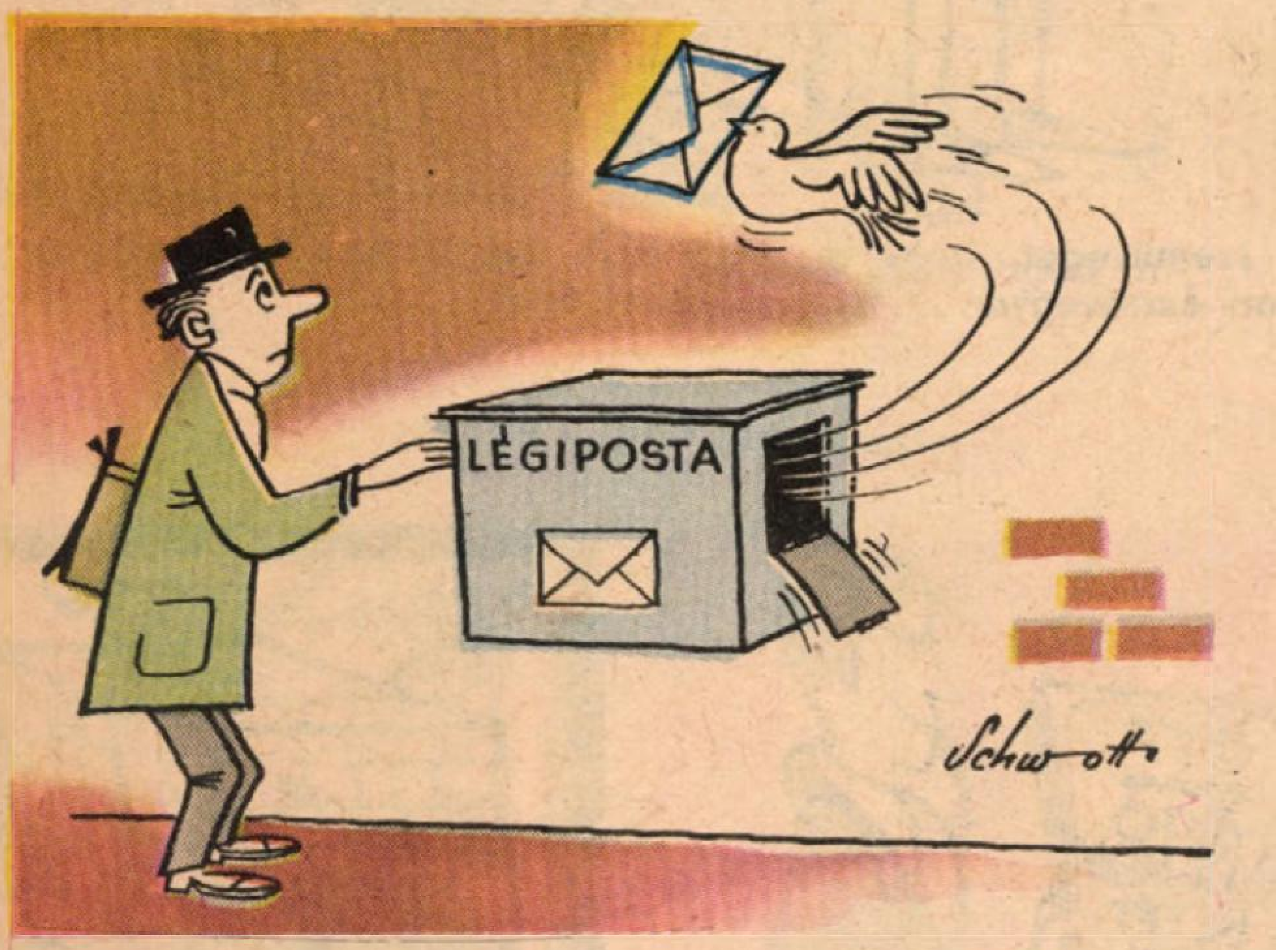
A bölcs intelmet én az ágyamban hallgattam végig és rendkívül megkönnyebbültem. Ha ugyanezt én most a buszon, vagy a munkahelyemen hallom, tönkre van téve a napom. Így csak mosolygok, és egy kis kárörömmel gondolok azokra, akiknek most csillapíthatatlan rángások futnak végig az arcukon, és idegeik a Klapka-induló ritmusára járják a vitustáncot...

Ő. F.

VÁLÓPERES TÁRGYALÁS

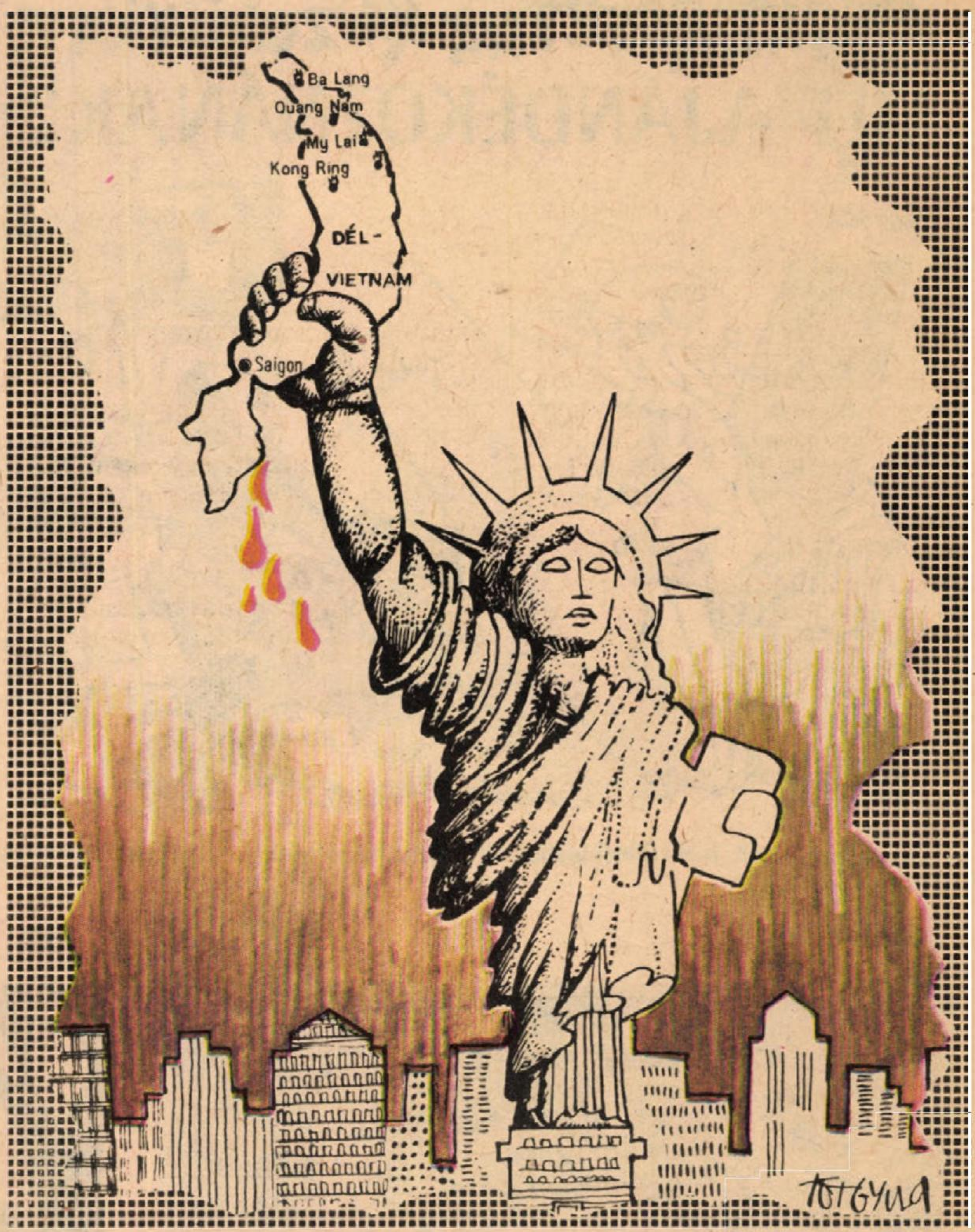
– Eszük ágában sincs elválni, csak imádnak kibékülni ...

GYORSFUTÁR

MY LAI ...

Tót Gyula rajza

SZEREPLÉS A TÉVÉBEN

Droznicsek Árpád fázósan, dideregve állt a villamosmegállóban, amikor megérkeztek a tévé munkatársai:

— Megkérjük, nyilatkozzék, mi a véleménye a fővárosi közlekedésről? — kérdezte egy szimpatikus fiatalember, aki egy mikrofont dugott Droznicsek orra alá.

A riportalany kissé zavartan dadogta:

— Hogy is mondjam... Úgy még soha nem volt, hogy valahogy ne lett volna!

— Köszönjük. Az esti híradóban már megnézheti magát — mondta a barátságos fiatalember és Droznicsek taxiba ült, hogy le ne késse az adást.

*

Este nyolc órakor felhangzott a TV-híradó ismerős szignálja. Egy ferihegyi fogadás és egy új Zala megyei sertéshizlalda között Droznicsek tűnt fel a képernyőn. Felesége, Jolán gyengéden simult Árpádhoz:

— Milyen okosan beszélsz, szívem: úgy még soha nem volt, hogy valahogy ne lett volna. És olyan szép vagy a képernyőn, mint egy filmszínész. Ezt megünnepeljük. Vedd elő a dugi-pénzedet. Tudom, hogy ott rejtegeted a zsírosbödönben. Ma este egy tévésztárral mulatok — mondta az asszony olyan szerelmesen, mint másfélórás házaskorukban.

*

Droznicseket munkahelyén a portás reggel levett kalappal köszöntötte:

— Gratulálok. Jól megmondta a véleményét az este. Kérek a noteszembe

egy autogramot a kislányomnak. Gyűjti a híres embereket.

Kollégái virággal és kisüsti törköllyel várták. A szép Platánfiné a köszöntőjében azt mondta: büszkék, hogy ilyen emberrel dolgozhatnak egy szobában. Aztán Droznicsek füléhez hajolt: „Maga már régóta tetszik nekem. Este hétkor várom a Hármashatár-hegyen. A fő úttól jobbra, a negyedik tölgyfánál."

Délben az üzemi étkezdében hatalmas szelet puhára főtt zsíros marhahúst rakott a tányérjára Teri néni, a szakácsnő:

— Tudom, hogy ezt szereti Droznicsek művész úr. Legközelebb milyen szerepben látjuk a tévében?

— Nem tudom. De csak prózáról lehet szó. Az énekhangomat még képezni kell — mondta Droznicsek szerényen. Ebéd után az igazgató hívatta. Széles mozdulattal ölelte magához:

— Gratulálok. Ön a mi büszkeségünk. Nagyon tetszett az a magabiztosság ahogy keményen odavágta: „úgy még soha nem volt, hogy valahogy ne lett volna!" Holnap a minisztériumban fontos megbeszélésem van. Szeretném, ha velem jönne. Egy tehetséges, ismert ember társaságában erősödik a pozícióm.

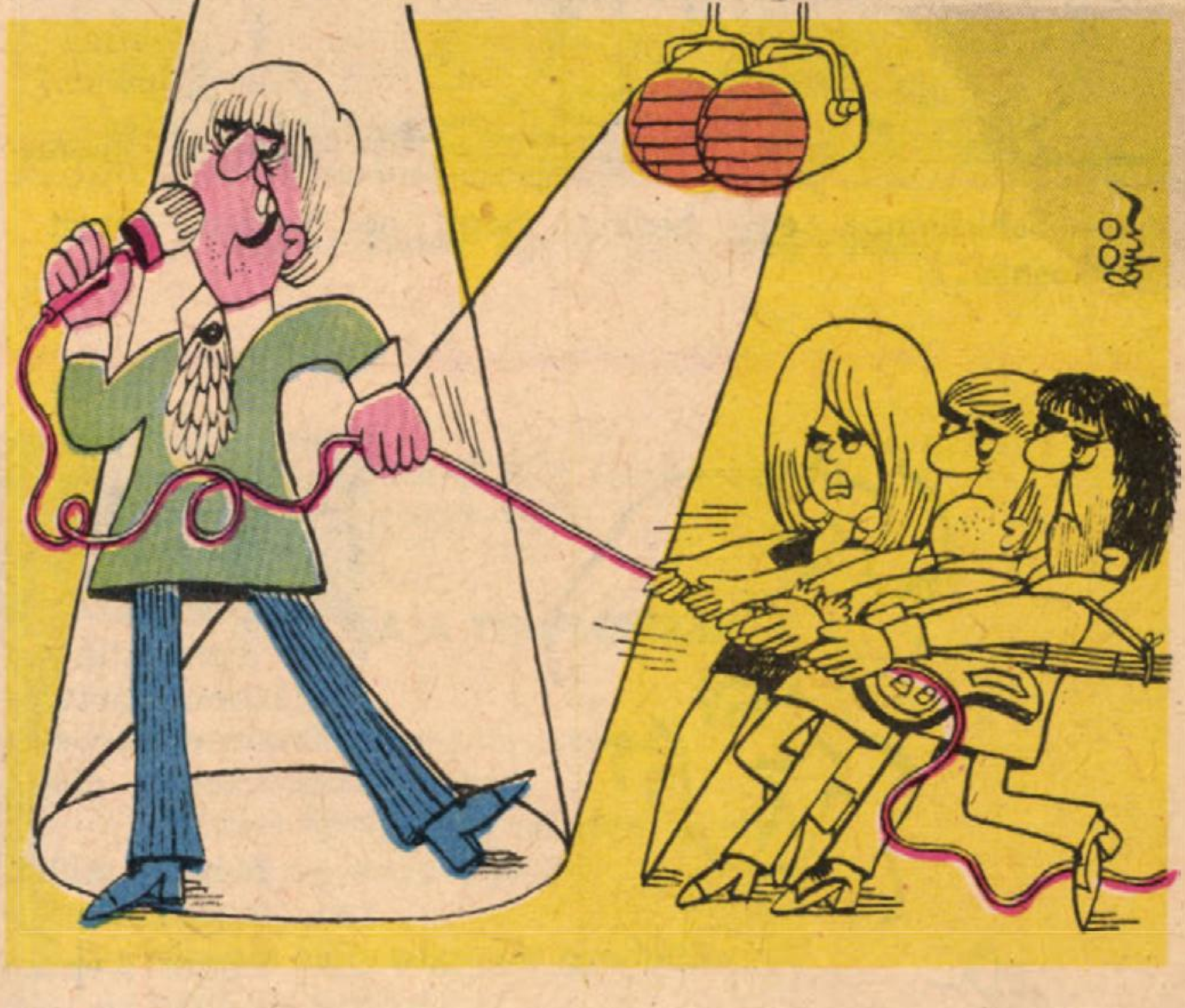
*

— Jó dolog ez a népszerűség. Egyetlen tévé-szereplés és íme, hárommillió néző ismeri az embert — dünnyögte elégedetten Droznicsek, amikor délután a közlekedési vállalat kocsit küldött érte. A központ egyik vezetője fogadta. Hellyel és konyakkal kínálta. Szívélyesen kezet szorított Droznicsekkel:

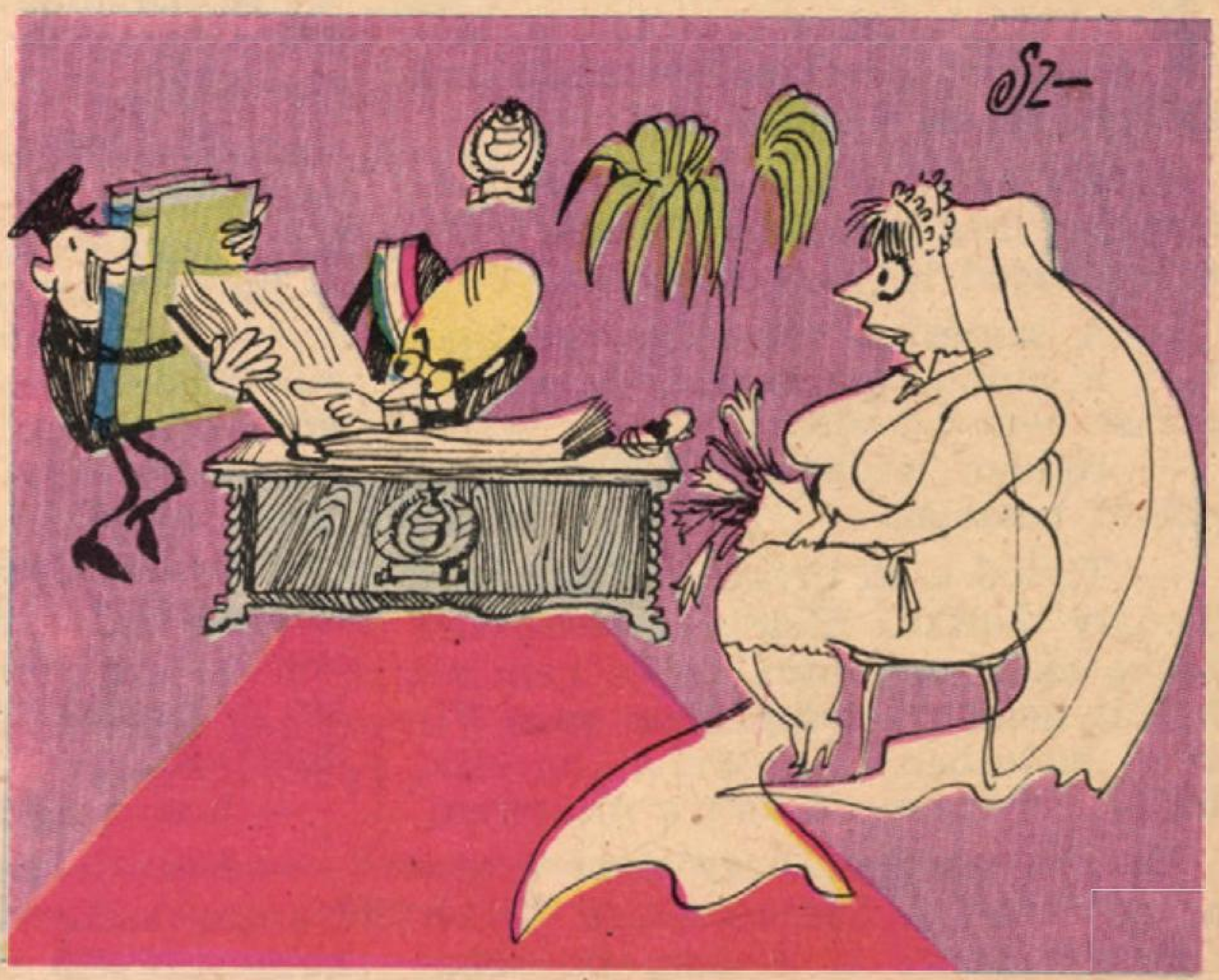
— Köszönjük a tegnap esti tévé-nyilatkozatát. Köszönjük a tárgyilagos, mérsékelt hangot, mellyel az utazóközönség tudomására hozta: „úgy még soha nem volt, hogy valahogy ne lett volna!" Hálánk jeléül ebben a hónapban bliccelhet a járműveinken...

Galambos Szilveszter

KÜZDELEM AZ ÉRVÉNYESÜLÉSÉRT

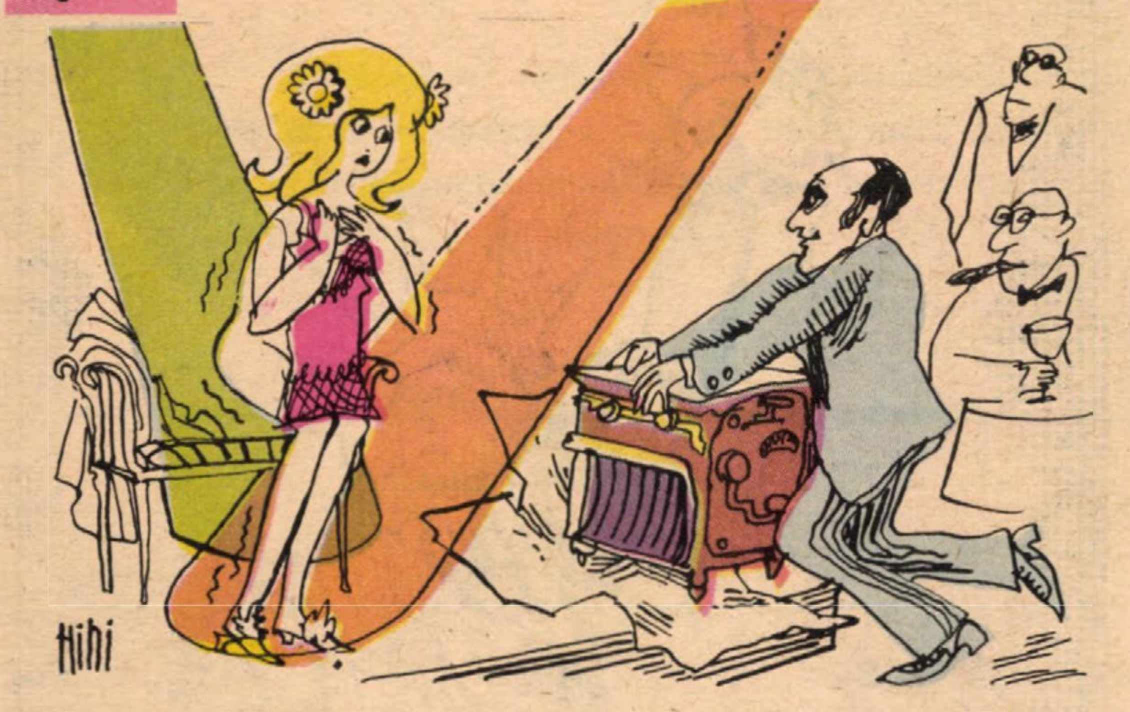
LELTÁRHIÁNY

– Egy vőlegény hiányzik!

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: MIT AJÁNDÉKOZNÁNAK?

Hegedűs:

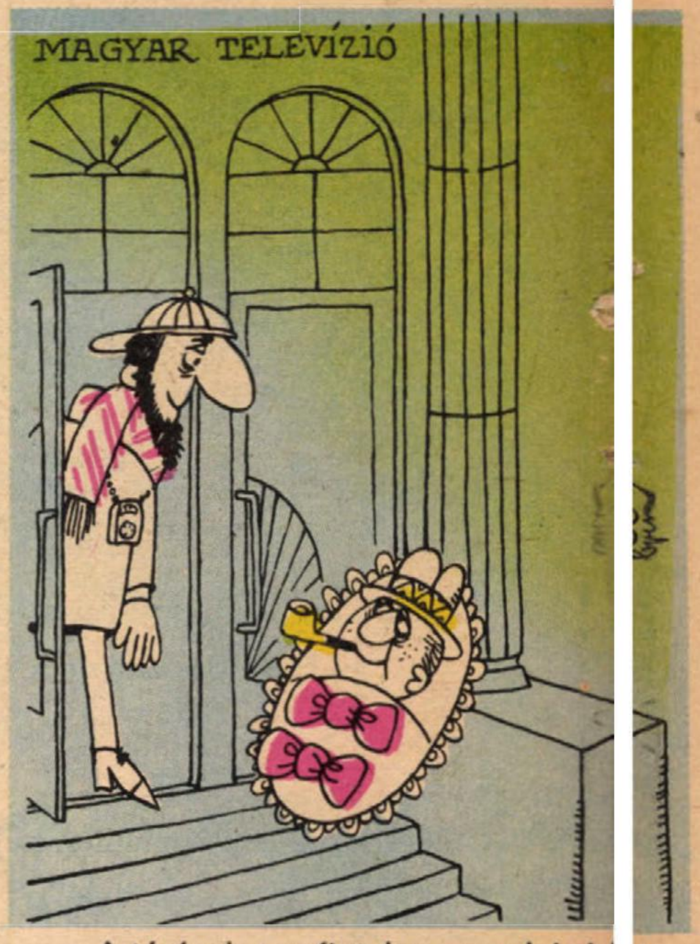
— Olajkályhát a sztriptiz-görlnek...

Várnai:

— Fortunának egy szemüveget, hogy a lottóhúzásoknál jobban észrevegyen...

Balázs-Piri:

— A tévének egy fiatal magyar krimi író-tehetséget...

Pusztai:

— Kolozsvári Grandpierre Emilnek új, faragott íróasztalt

Vasvári:

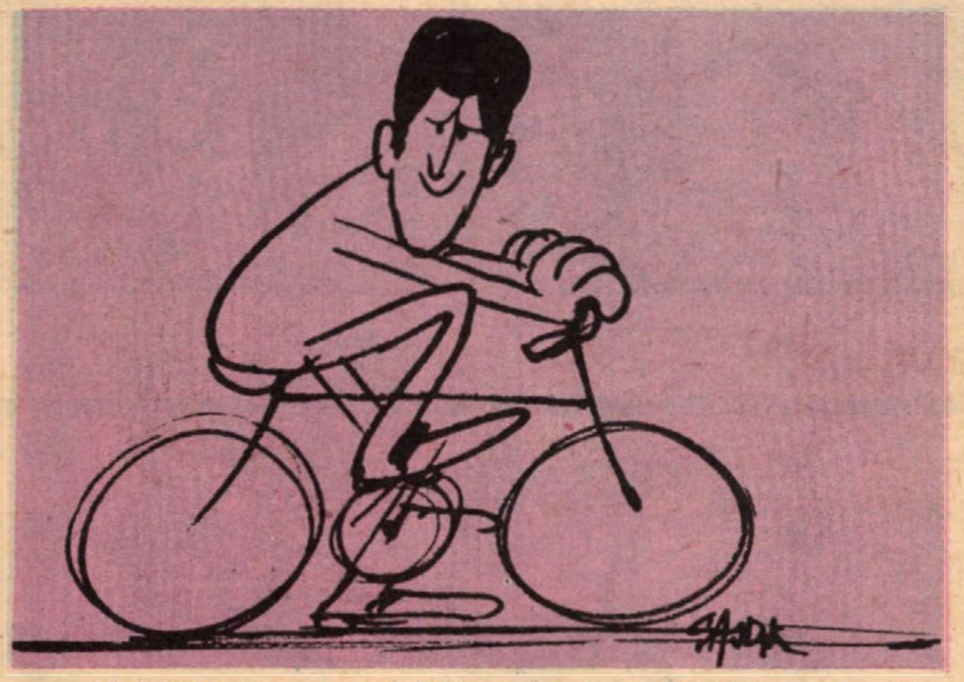
— Magamnak egy hordozható tévét...

Erdei:

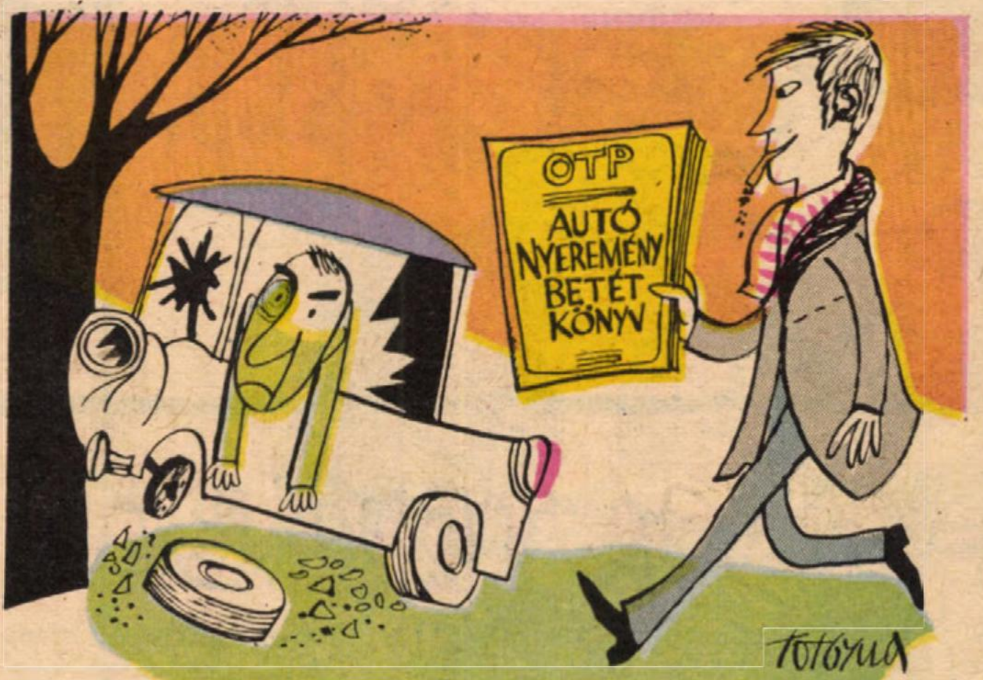

— Az én ajánlólevelemet Angliának.

Sajdik:

— Schirillának egy biciklit, hogy ne kelljen annyit futkosnia...

Tót:

— A szerencsének...

Fülöp:

— A társasház építtetőknek türelemjátékot!

Szűr-Szabó:

— Mindenkinek egy szem C-vitamint. Jól jön az télen!

Endrődi:

— A hitelezőimnek egy kedves meglepetést...

HUMORÜGYBEN ILLYÉS GYULÁVAL

Közös szenvedélyünk az uszoda. Ott „kaptam el". Állt a medence partján, vízbeugrásra készen, teljesen védtelenül.

— Ha nincs kifogásod ellene, szeretnélek megfaggatni a színészek sorában téged is. Humorügyben.

— A színészek társasága megtisztelő, a humorügy jó ügy, de a faggatást nem szívelem.

— Nekem könnyebb, ha faggatás nélkül beszélsz.

— Tudod-e, ki invitált engem ide? Kodály Zoltán. Eleinte a zene titkaiba akart beavatni, de az nem sikerült neki, mert botfülem van. Viszont síelésben és ebben a „ha esik, ha fúj" úszásban ő volt a mesterem.

Tettem magam, hogy nem értem a példázatot. Szerencsémre Illyés Gyula nem az az ember, aki sokat kéreti magát — különösen egy „szektabeli"-től. Így a „szertartás" után átmentünk a közeli presszóba. Miközben vártunk a kávéra, fogalmaztam a kérdéseimet. Már épp kerekedett az első, amikor ő kérdezett:

— Mégis, miért tartasz illetékesnek engem humorügyben?

— Ebből készültem. Ha kívánod, kiselőadást tartok két parasztkomédiádról, a Bolhabálról és a Tűvétevőkről, valamint citálok a komoly drámáidban is föl-fölbukkanó népi humorból.

— Köszönöm, inkább megadom magam, vallok. Elkövettem humoros dolgokat. Ez természetes, hiszen — miért szerénykedjem? — van humorom. Nekünk, magyaroknak van humorunk. Igen, van legalább olyan sajátos magyar humor, mint angol vagy francia... Apropó, francia humor! Avval valamelyest rokon a mienk. Ez a véleménye francia barátaimnak is, akik valósággal föllélegeznek, amikor néhány humortalan nemzeten keresztül megérkeznek hozzánk.

— Rokonság a franciákkal?

— Nem a franciákkal, csupán a francia szellemnek a humort értő, humorral élő részével. Azt hiszem, hogy ebben szerepe van a nálunk évszázadokig uralkodó latin kultúrának. A latin nyelv tömörsége az, amely a mi „humorszerkezetünk"-ben is föllelhető. Továbbá egyek vagyunk a franciákkal abban is, hogy borivó nép vagyunk és férfias nép és mint ilyen, szemérmes. Humorba csomagolva mondjuk meg a magunkét.

— Te a sajátos magyar humoron a népi humort érted?

— Minden humor, amit a magyar nép művel, népi humor. Véleményem szerint ugyanis nem csak falun, hanem a városban, sőt Pesten is magyar nép lakik. — Finom iróniával megtoldja: — Ebben is hasonlítunk a franciákhoz.

— Te soká éltél Franciaországban, mostanában is gyakran jársz náluk, érthető ez a rokoni érzelem — próbálok visszavágni.

— Nem tagadom, nem is röstellem. De ebből a „rokoni" apropóból eszembe jut egy kedves emlékem. Bordeauxban jártam egyetemre. Az egyik professzorom, amikor átadtam neki a leckekönyvemet, alighogy belenézett, fölugrott: „Ön magyar?" Bólintottam szerényen, ő lelkesen átölelt. Aztán elmondta, hogy az apja, aki szintén professzor volt, egész életét annak szentelte, hogy a franciaországi baszkok és a magyarok rokonságát bebizonyítsa. Tudvalevő ugyanis, hogy a baszk az egyetlen európai nép, amelynek származását, hovatartozását mindmáig nem sikerült tudományosan megállapítani. Egyesek, köztük az öreg professzor is, a magyar és a baszk nyelv szerkezeti hasonlóságaiból (igeragozás, a többesszám jele „k") próbált elindulni. Kutatásának csupán az lett az egyetlen eredménye, hogy a fiával jó barátságba kerültem én, mint magyar.

— És nem kaptál kedvet a baszk—magyar rokonság tanulmányozására?

— Mondom, a hozzáértő professzor is kudarcot vallott evvel a föltevéssel. Ellenben a baszk nép azóta is érdekel. Sokszor jártam köztük a Pireneusokban. Az idén is elvetődtem arra, Jean Follain barátommal. Ő az egyik legkiválóbb élő francia költő. „Humorügyben" talán érdekelni fog a következő história. Elhajóztunk Korzikára. Ott Follain, aki nagy Napóleon-rajongó, azt mondja, menjünk át Szent Ilona szigetére. Én nem vállalkoztam az útra, mert oda most is, akárcsak kétszáz éve, egy hónapban egyszer közlekedik hajó. Follain azonban kivárta ezt a havi egy hajót. Visszatérve nagy lelkendezve mesélte, hogy beszélt avval a teknősbékával, amely még látta Napóleont. Aki költő, képes ilyen beszélgetést folytatni. (Szent Ilona kopár szigetét igyekeztek a száműzött császár számára kissé otthonossá tenni. Így került oda — Napóleon kívánságára — két teknősbéka. Ezek közül az egyik még életben van.)

Illyés Gyula a távolba néz, túl Korzikán, túl Szent Ilona szigetén, túl még azon az időn is, amikor Napóleon társalgott a teknősökkel. Sokára szólal meg mosolyogva. Az elmúlásról filozofál, bölcs humorral. Mire eszembe jut, hogy kérdéseket akartam feltenni, órájára pillant és hívja a fizetőpincért.

Szerencsére itt az asztalomon új könyve, a *Kháron ladikján*, ebből idézek, hogy mégis adjak kevés ízelítőt az ott hallottakból:

„Az elmúlás humoros. A kamaszoknak egy beugrató oldalbavágás vagy váratlan gáncsvetés is szellemesség. A halál szellemi szintje ez; ilyenekkel kezd kerülgetni, settenkedve-bújócskázva jeleket adni. De mért megyünk bele ezekbe az iskolaudvari, óraszüneti tornajátékokba? A sír felé tánclépésekkel, bakugrásokkal közeledünk..."

Befejezésül hadd adjam át a szót a költőnek, aki a halál humora mellett oly jól látja az élet humorát. Íme!

Fürdőruhában széplépésű nő —
Jó alakja az eleganciája.
Hogy ideillik! Mily „előkelő"!
S mi mindent mond el, ahogy kisfiára
pillantva elkiáltja:
„Hun mész te, Fercsi! Vigyázz, beeső!"

Sólyom László

HAJSZA

— Te jó isten, hol is vagyok én minden csütörtök este másodállásban?

SZTEPAN RUDANSZKIJ (ukrán költő) (1833–1873)

ANYÓKA A TEMPLOMBAN

Templomba ment az anyóka,
gyertyagyújtás végett.
Gyújtott, gyújtott, s minden szentnél
már egy gyertya égett.

Maradt még vagy két gyertyája.
Hová is tehetné?
„Felragasztom – mond az asszony –
Szent Mikita mellé."

Szent Mikita a sarokban
épp ördögöt dönget.
„Gyújtok néki, – szól a néni –
s egyet az ördögnek."

Az emberek óva intik,
furcsa tettét látván.
„Kedves asszony, ne ragasszon
ennek, – ez a Sátán!"

De megfordult az anyóka:
„Ne sajnálják tőle!
Mind meghalunk, s hogy mi vár ránk,
ki tudja előre?

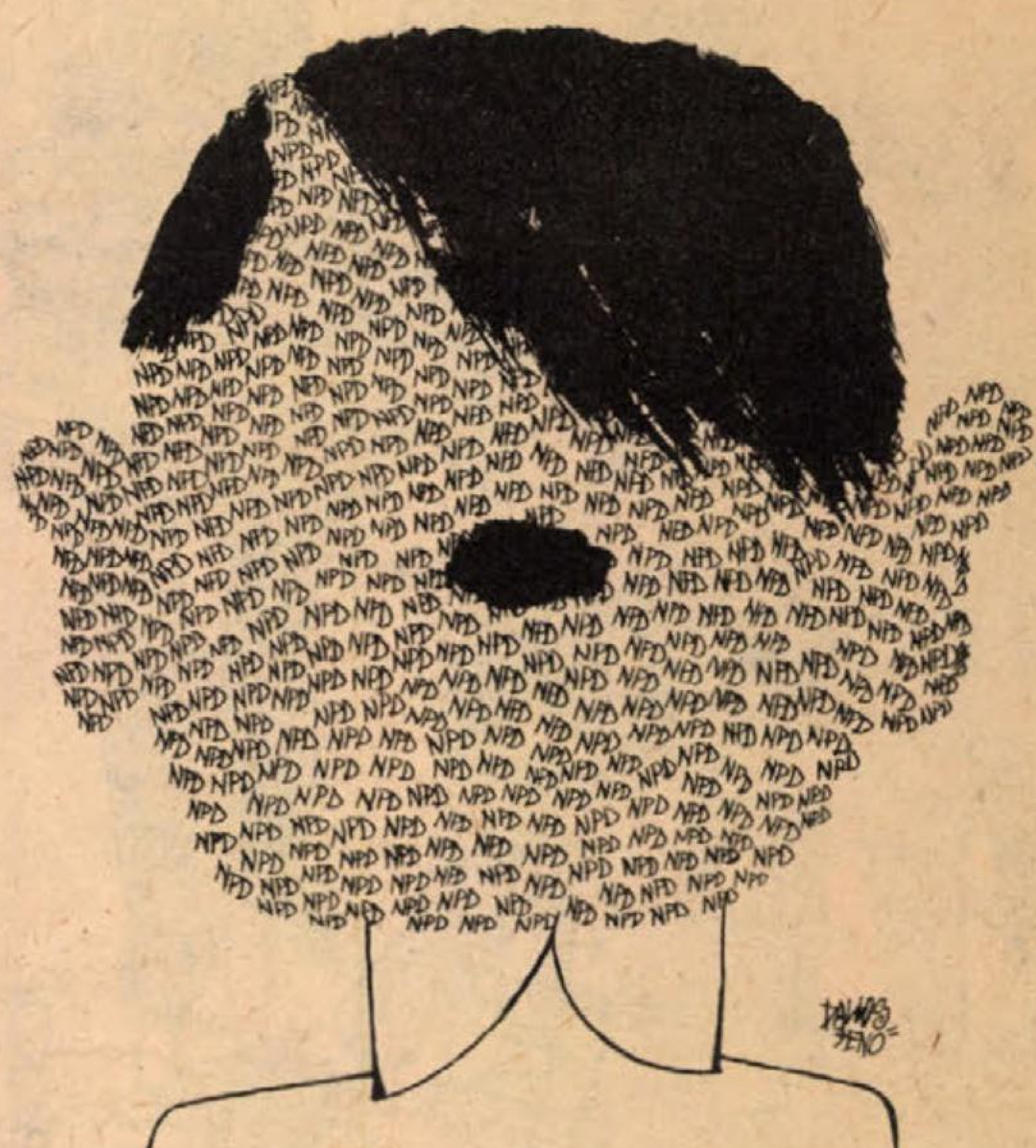
Ha a mennyben, ha pokolban
ér véget az éltünk,
kell, hogy legyen ott barátunk,
aki majd szól értünk."

Bede Anna fordítása

Díjnyertes karikatúrák

A moszkvai nemzetközi karikatúra-kiállításon, Mészáros András rajzoló művészt, a Szovjet Béketanács Arany-békedíjjal tüntette ki, eddigi munkásságáért. Díjat kapott Dallos Jenő és Brenner György is, az itt közölt rajzokért.

PORTRÉ

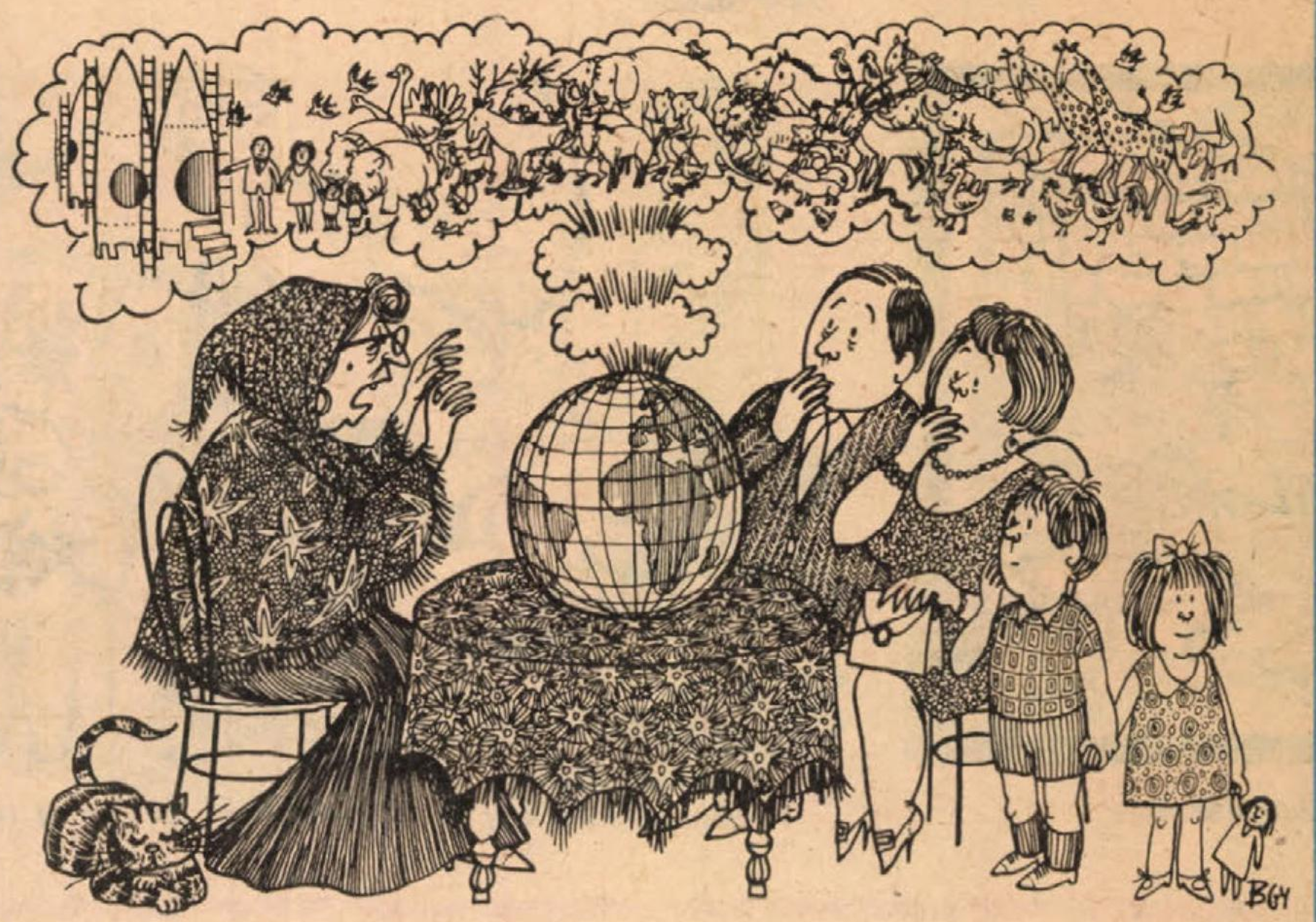

BIZTONSÁGI TANÁCS

– Mi van már megint?

A JÓSNŐNÉL

AZ IGAZI

Zsák Fülöp munkaügyi előadó úgy döntött, hogy komputerrel keresi meg az igazit.

Elhatározásában döntően befolyásolta az a hír, melyet a délutáni lapban olvasott, hogy Budapesten megnyílt a Társkereső Intézet, ahol csekély díjazás ellenében tudományos módszerekkel és komputerekkel választják ki számára a legmegfelelőbb társat.

Az intézetben doktor Elmei Lajos, pszichológus, fehér köpenyben fogadta őt.

— Miben lehetünk szolgálatára? — kezdte.

— Társ kéne — felelte Zsák Fülöp, aki nem szerette a nagy szavakat. — Társ kéne, mégpedig pont olyan, amilyen nekem kell.

— Meglesz, kérem — mosolygott doktor Elmei. — Ezt bízzuk csak özvegy Komputernéra.

— Kire?

— A komputerre, azaz, ahogy mi, kollégák, itt az intézetben hívjuk, özvegy Komputernéra. Mert özvegy Komputerné gyorsabb, pontosabb és diszkrétebb, mint a régi hagyományos házasságközvetítők.

— Láthatnám özvegy Komputernét? — kérdezte Zsák Fülöp.

— Nem, mert tízóraizik. Éppen most táplálták be.

— Mivel?

— Adatokkal. Ugyanis özvegy Komputerné csak adatokat fogyaszt reggelire, tízóraira, ebédre és uzsonnára. De adatokat csak tőlünk, a munkatársaitól fogad el, ezért az ügyfeleknek özvegy Komputerné betáplálása szigorúan tilos.

— Mi akkor a teendőm? — kérdezte Zsák Fülöp, miután kifizette a társkeresési díjat.

— Ezt a nyomtatványt tessék kitölteni — válaszolt doktor Elmei, és egy nagy paksamétát nyomott Zsák kezébe. — Én most elmegyek, de két óra múlva visszajövök, az adatokat betápláljuk, és öt perc múlva közlünk önnel néhány címet és nevet, amelyek közül ön kiválasztja a legmegfelelőbbet. Zsák Fülöp egyedül maradt, és a rovatokba beírta, hogy leendő társának milyen legyen a haj- és hangszíne, a fej- és mellbősége, mit szeressen, mit ne szeressen, melyik csapatnak szurkoljon, és főleg, hogy árva legyen. Amikor a kívánságlista mind a 225 pontjára válaszolt, kinyílt az ajtó, és belépett doktor Elmei. Átnézte a nyomtatványt, majd megkérte Zsák Fülöpöt, hogy fáradjon be özvegy Komputernéhoz.

Özvegy Komputerné pontosan olyan volt, mint a többi modern házasságközvetítő. Egy nagy terem közepén feküdt, halkan berregett, és időnként kigyulladt rajta egy villanykörte, de különben kellemes benyomást keltett. Amikor doktor Elmei az adatokat betáplálta, egy kicsit megrázkódott, zakatolni kezdett, de öt perc múlva megnyugodott és egyik nyílásán egy papírka esett ki:

— Parancsoljon — mondta doktor Elmei, és odaadta a papírt Zsáknak. — Sajnos, csupán egyetlen társat találtunk önnek. Özvegy Komputerné szerint leendő és egyetlen társának neve és címe: Bölényesi Vilma, Puma utca 104.

— Ez lehetetlen — hüledezett Zsák Fülöp.

— Miért volna lehetetlen? Ismeri?

— Sajnos, igen.

— És nem stimmel valami?

— Sajnos minden stimmel. Még a mellbőség is.

— Akkor miért nem felel meg? — kérdezte Elmei.

— Azért, mert Bölényesi Vilma a jelenlegi feleségem — mondta szomorúan Zsák Fülöp, és köszönés nélkül hagyta ott doktor Elmeit és özvegy Komputernét.

Miklósi Ottó

ŰRUTAZÁS BUDAPESTEN

A lift bedöglött – mi legyen?
Nem várhatok hiába, veszteg.
Tolóerőm összeszedem,
rakétaként robogni kezdek.

Nagy dérrel-dúrral indulok,
az indulattól hajtva, vetve
a hetedikre feljutok
(nem mennyországba – emeletre).

Leválasztom első lépcsőm,
másodikat, harmadikat...
A nehézség szorítja légcsőm,
elzsibbasztja tagjaimat.

Előttem megnyílik az űr.
Feljebb! Szemem csillagokat lát.
Fejemben is micsoda zűr...
Ez már a teljes súlytalanság.

Keringek négykézláb e csendben,
kapkodva forgok, suttyanok.
A HKI-nek repesőn jelentem:
Pályámra tértem. Kész vagyok.

Pákozdy Ferenc

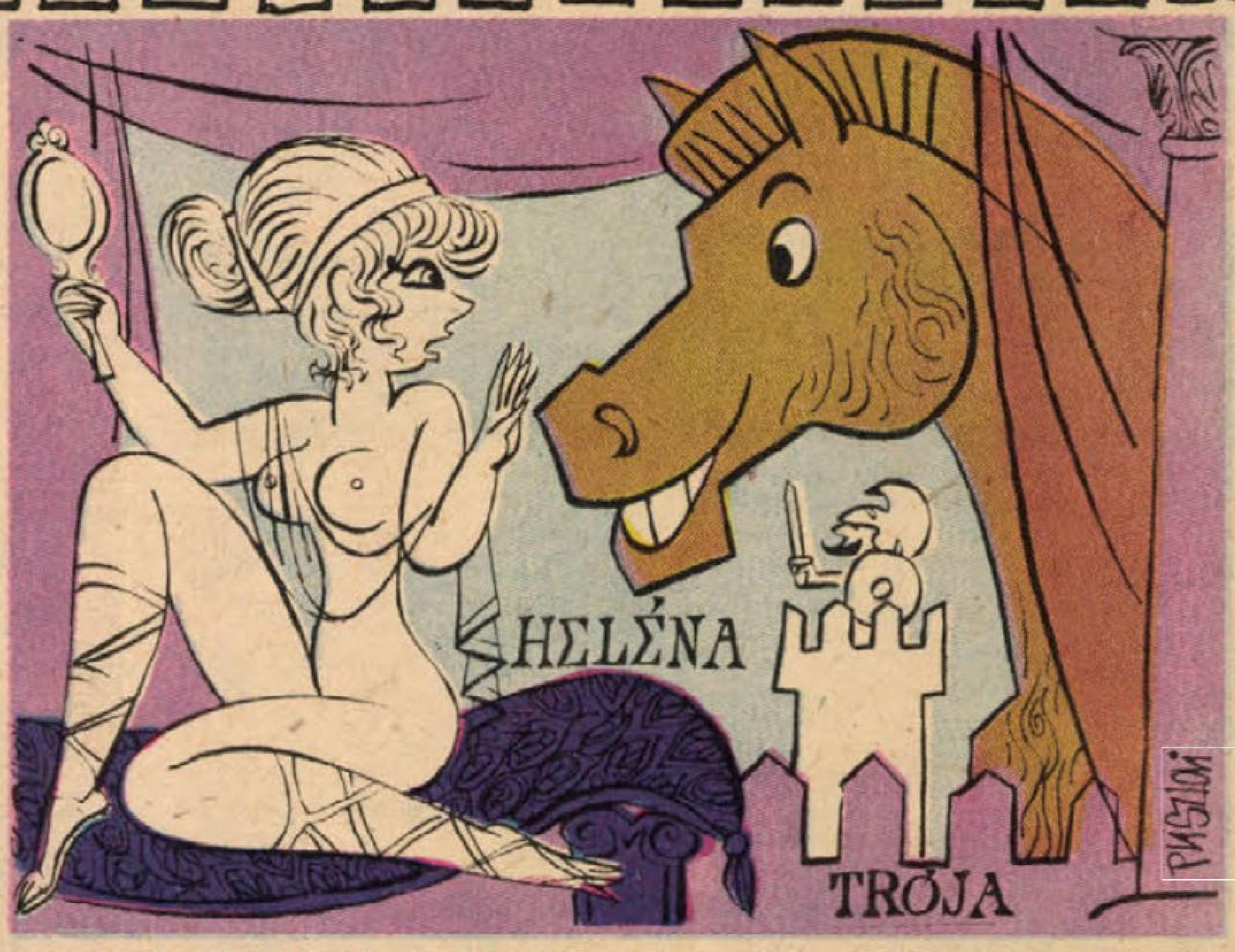
MITOLÓGIA

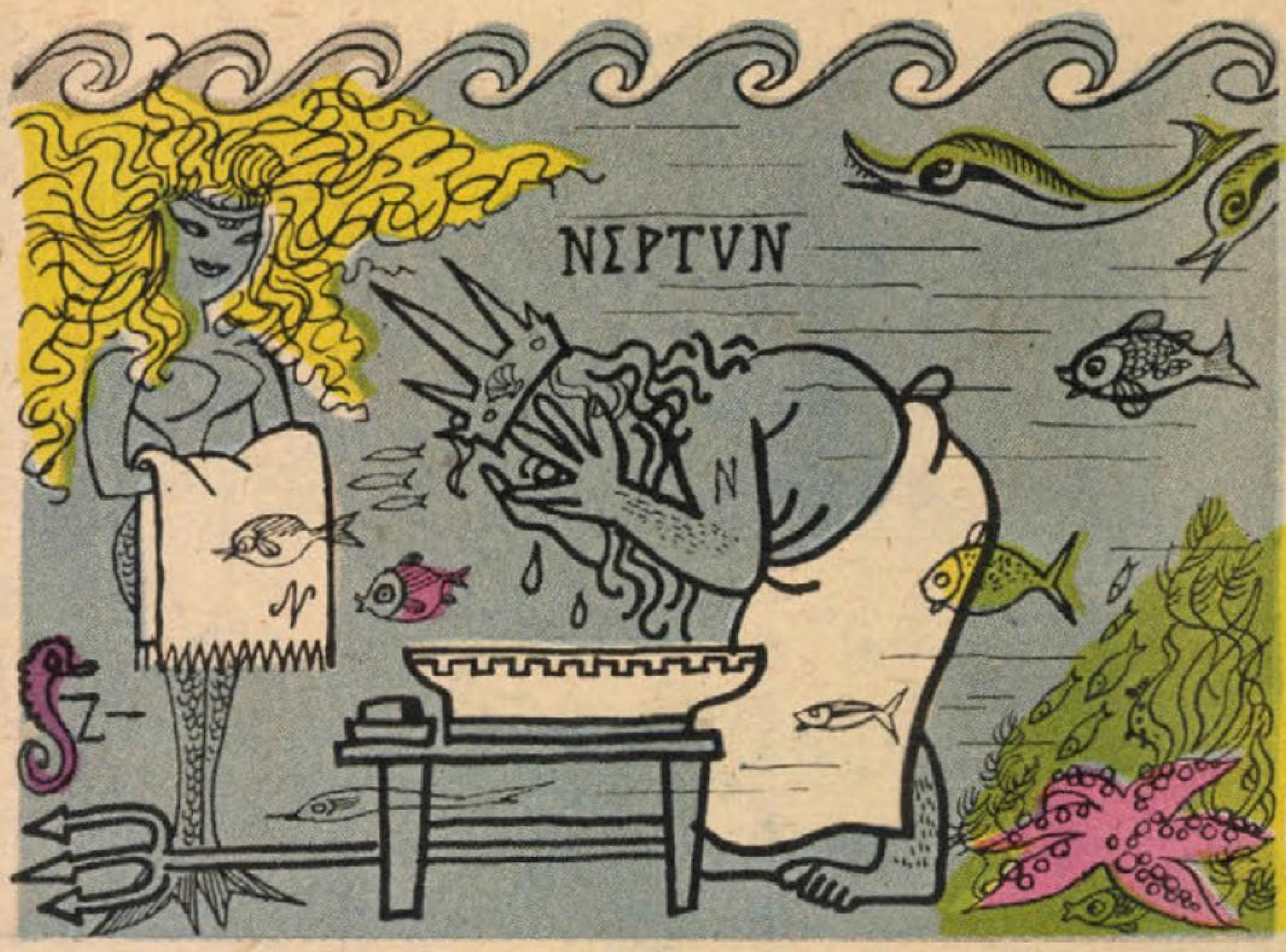

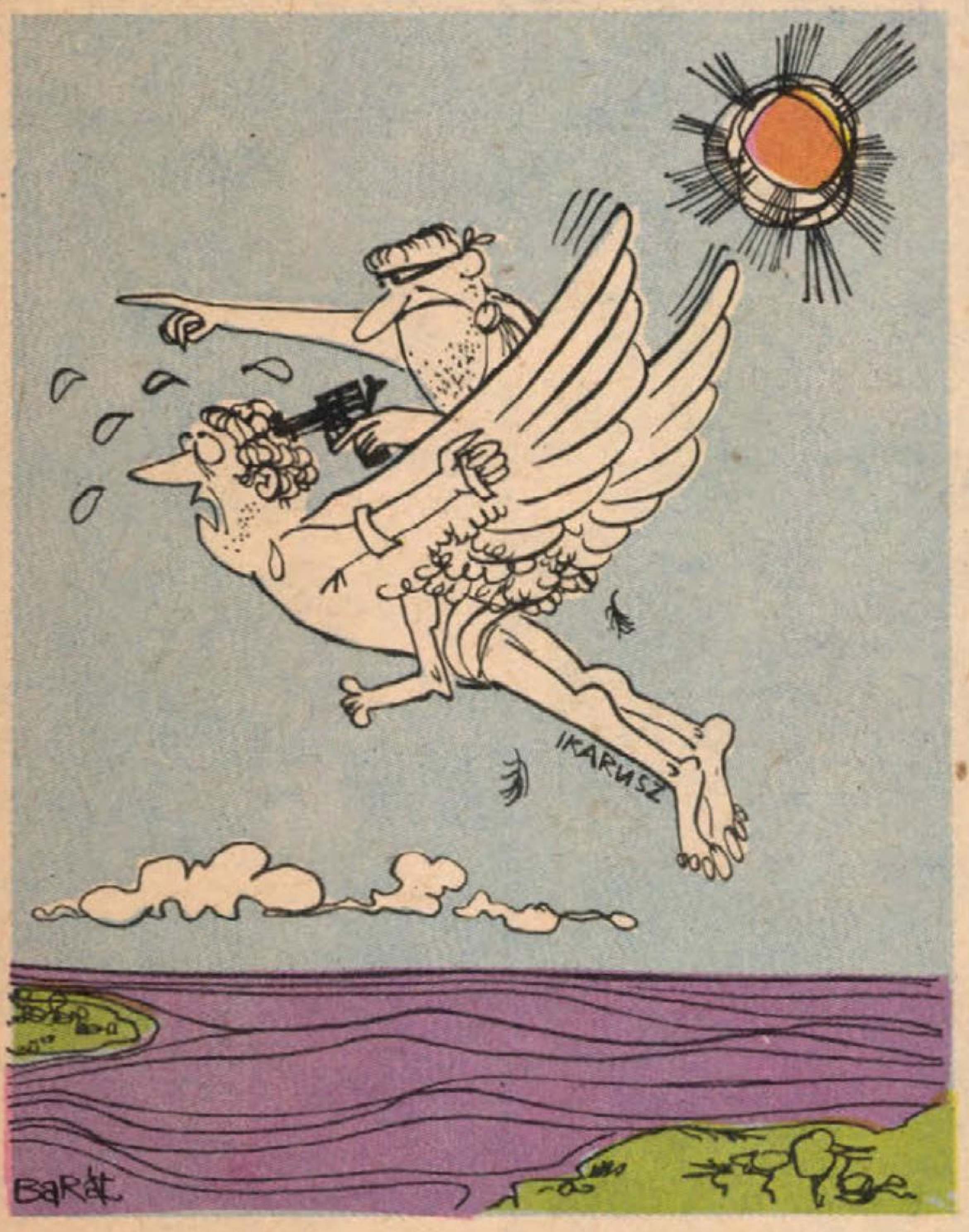
BALÁZS-PIRI, VÁRNAI, CSÁSZÁR, BARÁT, PUSZTAI, SZŰR-SZABÓ, HEGEDŰS

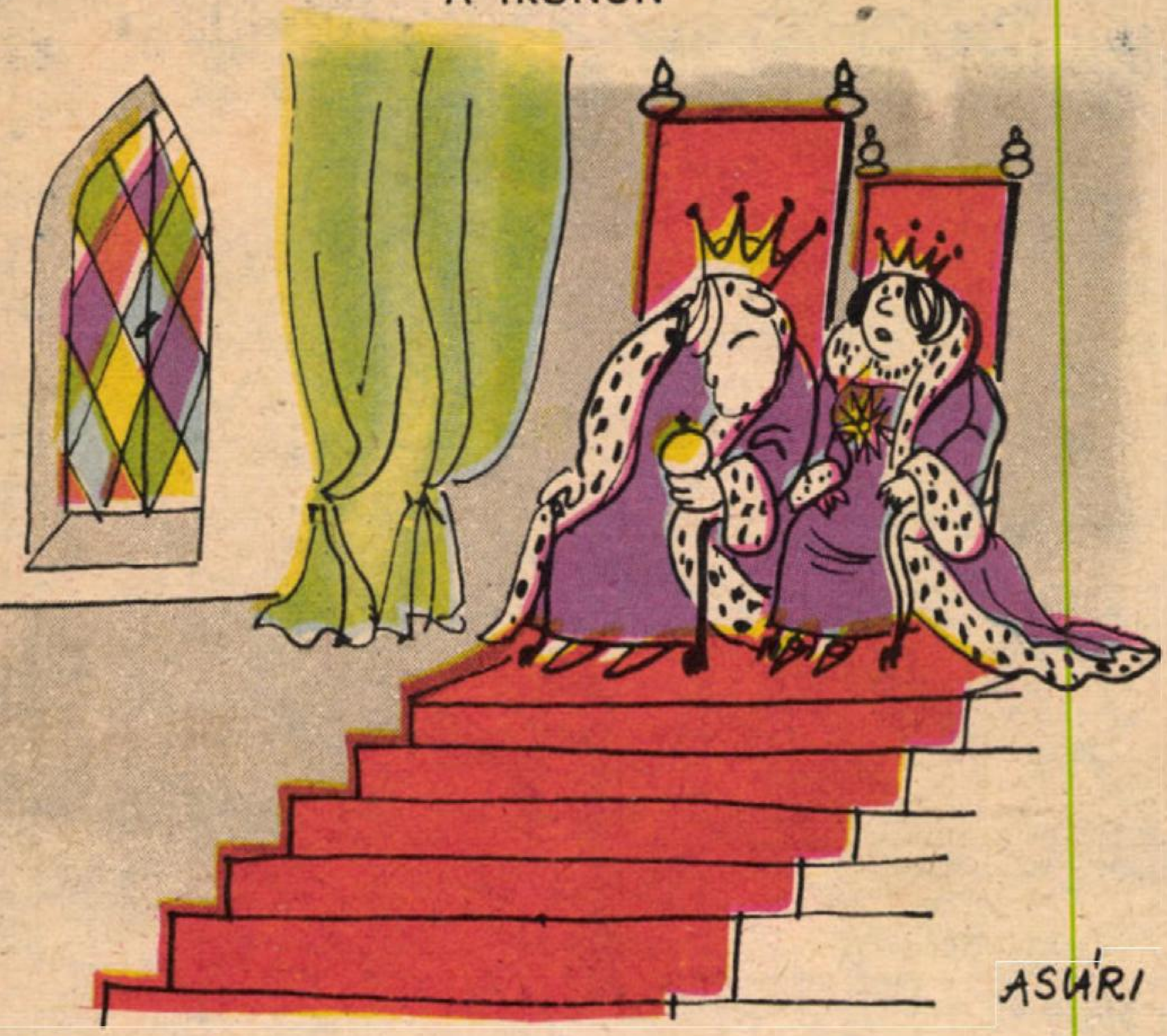

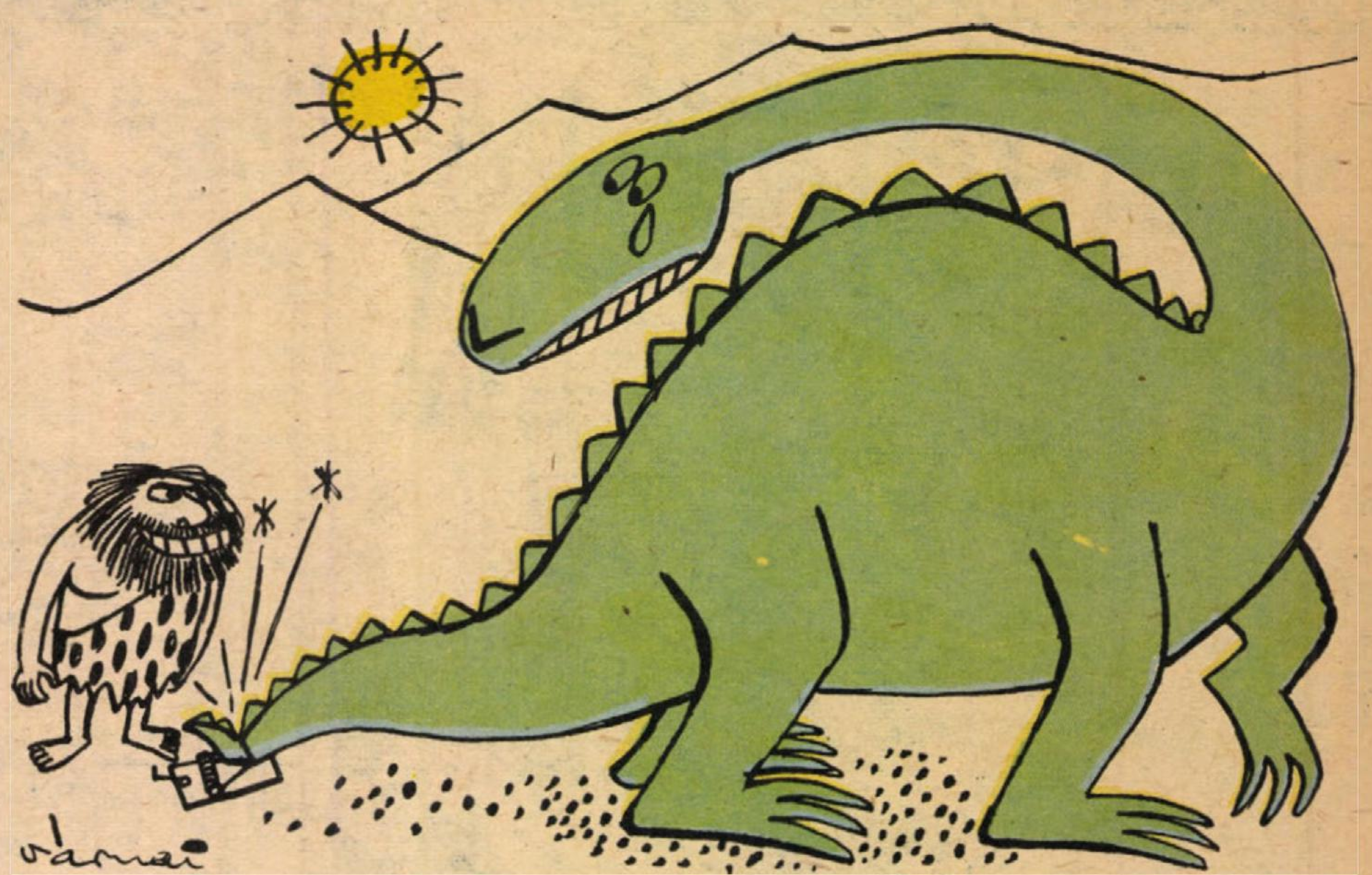

A TRÓNON

– Hol tartanánk, ha hízelegni tudnék . . .

ŐSKORI VADÁSZAT

EZT OLVASTAM

MIÉRT NE?

Rajzos viccet közöl a *Hétfői Hírek.* Zárójelben tudatja: *„A párizsi Pourquoi Pasból.”*

A *Pourquoi Pas?* (magyarul: „Miért ne?”) című népszerű *brüsszeli* lap tehát Párizsba került — Budapesten: Igaz is: *miért ne?*

KUTYA EGY HISTÓRIA!

Ugyancsak a *Hétfői Hírek* egy rakoncátlankodó jégkorongozóról ír. Az illető, aki — úgy látszik — túlzottan kedveli a kutyáját, „mivel a kutya megszomjazott, a jégmunkások étkezésre használt edényéből itatta meg az *egyébként ártatlan* jószágot”.

Vagyis az eb mindössze abban bűnös, hogy megszomjazott (fékomadta), továbbá, hogy *gazdája* étedényből itatta meg. *Egyébként* ártatlan.

ÉLES SZEMŰ HÍRLAPÍRÓ

A *Magyar Nemzet* egyik cikkében olvasom: „Másfél évvel ezelőtt egy vendéglátóipari szakember vacsorán látta vendégül e sorok íróját Buda egyik legszínvonalasabb éttermében. Erről az estéről a sorok írója beszámolt a lap hasábjain, felsorolva azt a körülbelül száztizenöt kifogást, amelyre az *éles szemű szakértő figyelmét felhívta.*”

Az éles szemű szakértő bizonyára éles füllel hallgatta a hírlapíró észrevételeit, amelyeknek emez alighanem *helyette* adott hangot.

AMI SOK, AZ SOK

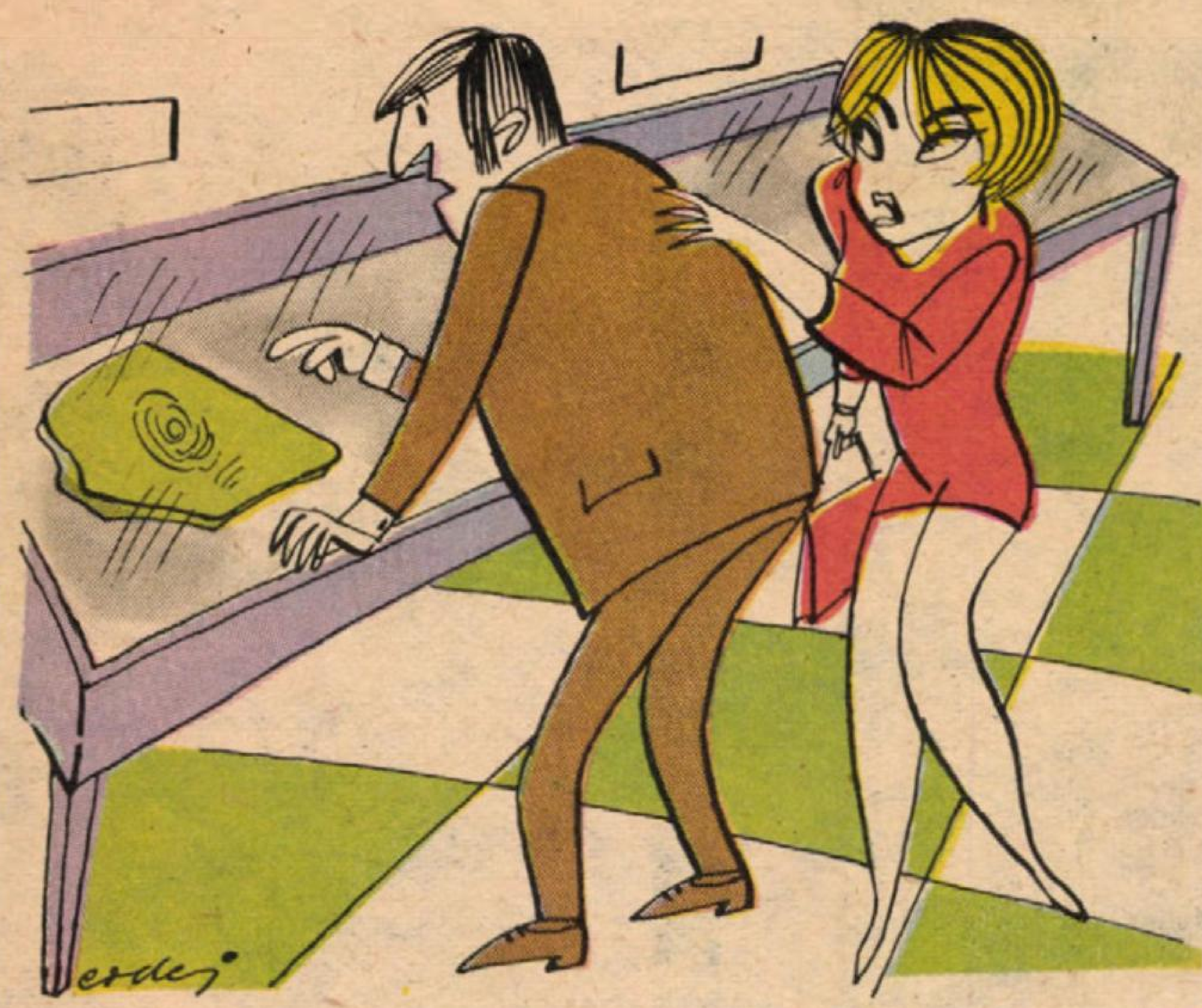
Cím az *Esti Hírlapból: „Gázolt a tilosban.”*

Ez csakugyan arcpirító. Miért nem ott gázol a csirkefogó, ahol szabad?

Tímár György

A KRIMI HATÁSA

– Nézd, egy ősember ujjlenyomata!
– Mit gondolsz, elfogták?

A HKI-NÉL

– Kit érdekel a maga csőrepedése, amikor a kerület perspektivikus terveivel foglalkozunk!...

SZILÁNKOK

DECEMBERI HELYZETKÉP

X. panaszkodik:
— Olyan rosszul fűtenek a munkahelyemen, hogy ha melegedni akarok, kinyitom az ablakot.

BLŐD VICC

— Tudod, kit tartanék a legnagyobb rendezőnek?
— Nem.
— Aki az adóhátralékomat rendezné.

FOHÁSZ

...add meg nekünk a mindennapi kenyerünket, de lehetőleg ne a tegnapit.

TÖREKVŐ EMBER

Ha a korcsolyázó partnere nyolcast ír le a jégen, ő fél kilencet ír.

HIRDETÉS

TÁPPÉNZES BETEG VÁLLAL BÁRMILYEN ERŐS FIZIKAI MUNKÁT

SZERÉNYSÉG

— Kívánjon nekem boldog óévet!

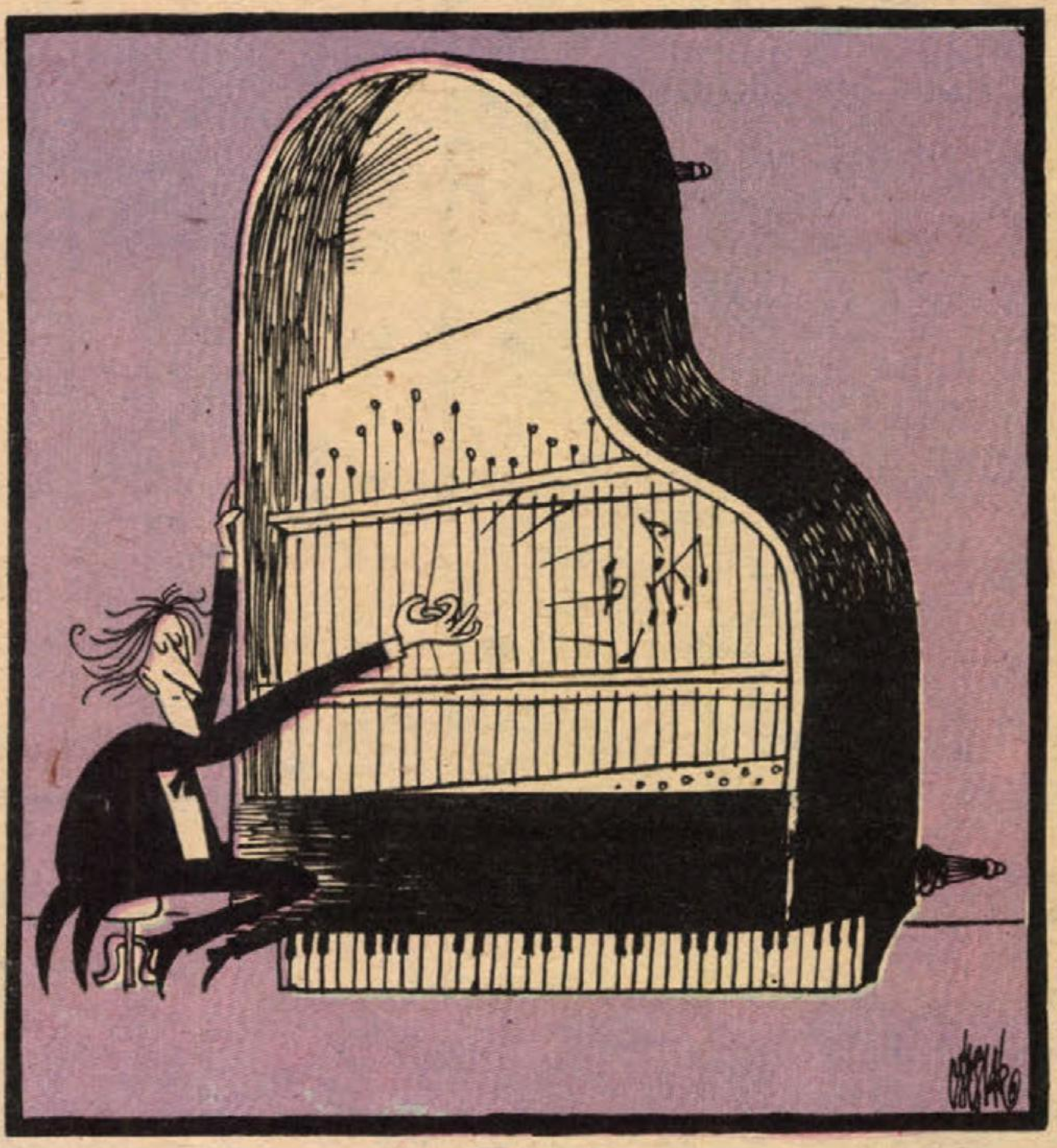
RANGKÓRSÁG

— Kikérem magamnak! Milyen jogon káromkodik gorombábban egy Trabant vezetője, mint egy teherautó sofőrje?...

TÉVÉ

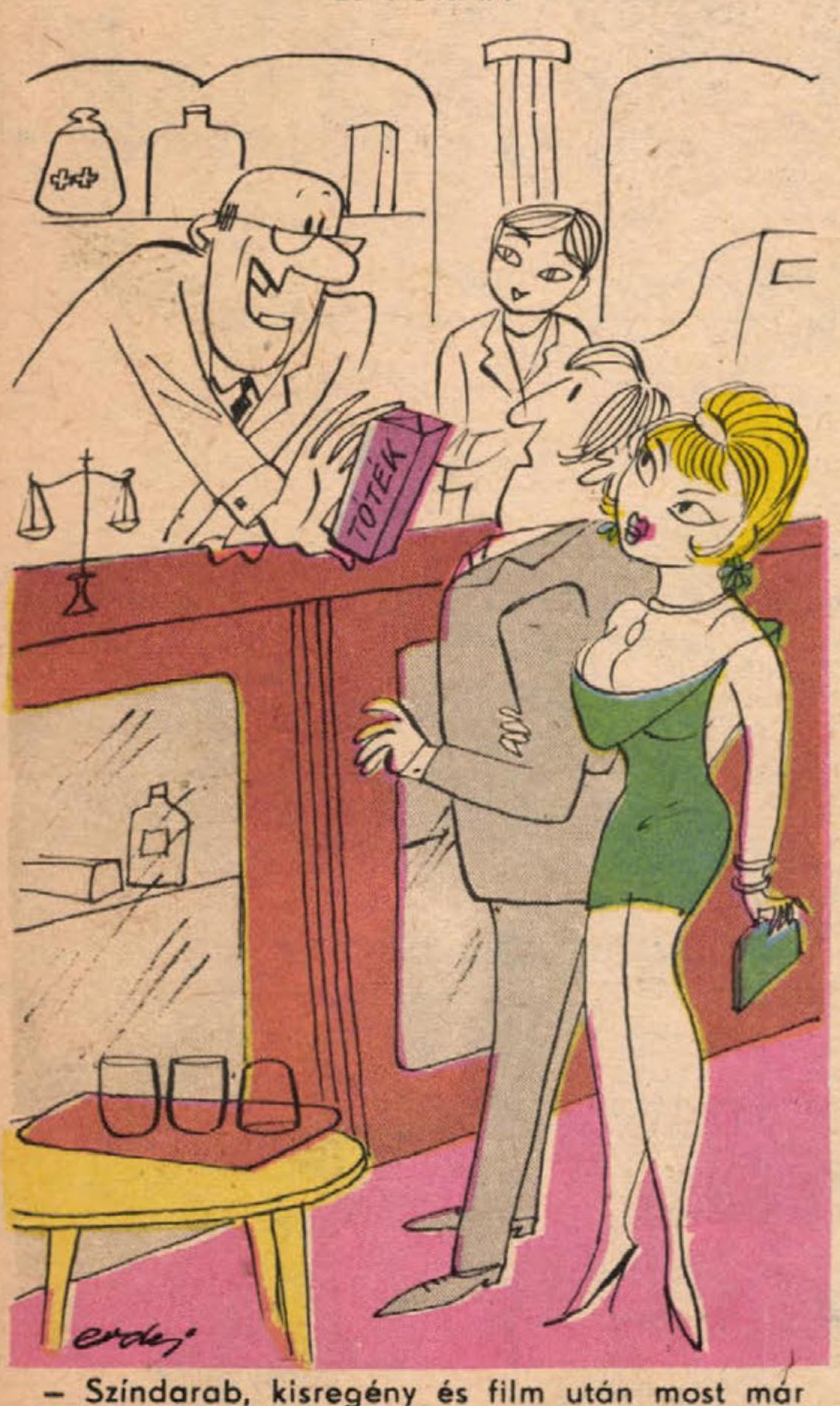
— Egyelőre felszereltem a háztetőnkre egy tévéantennát. Hadd irigykedjenek a szomszédok. Ha pénzem lesz, veszek egy készüléket is.

G. Sz.

A DILETTÁNS

ÚJ FORMA

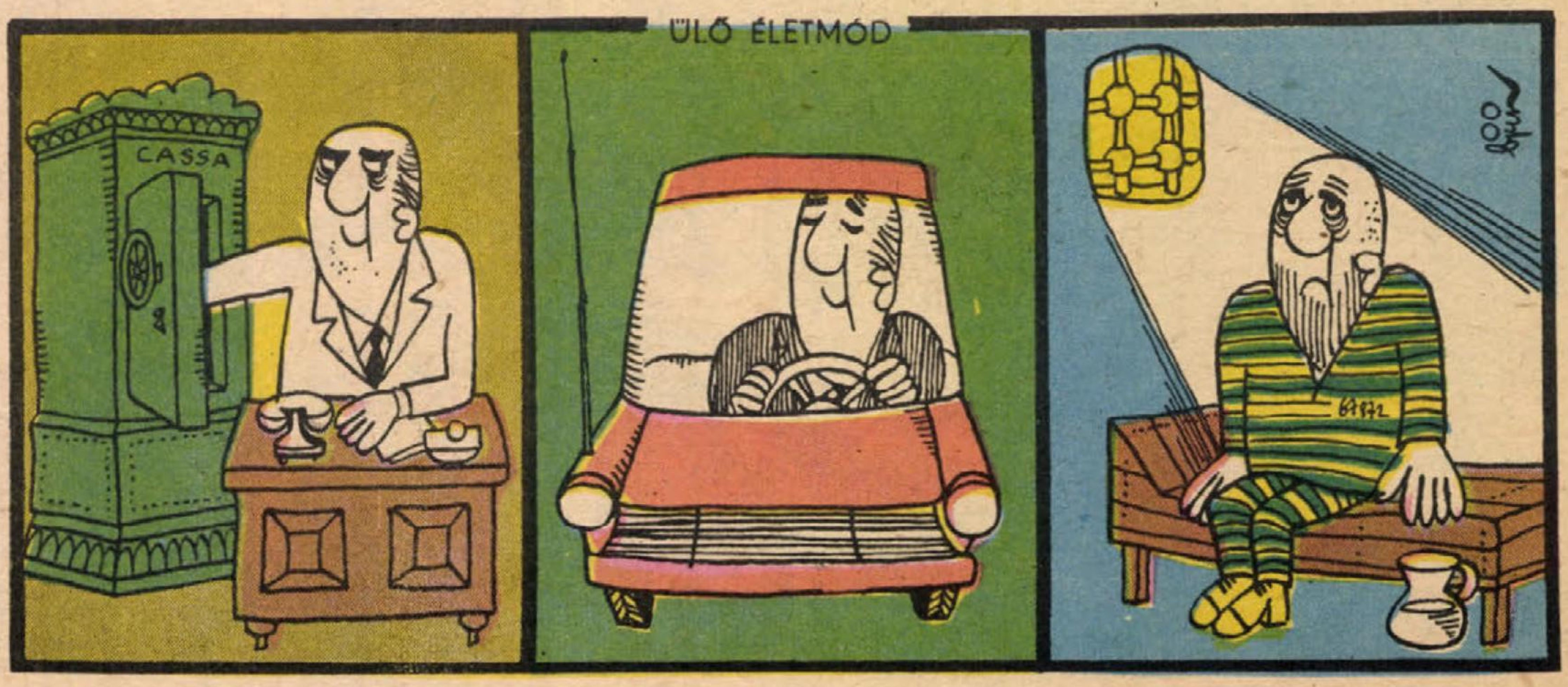

– Színdarab, kisregény és film után most már pirulában is be lehet szedni...

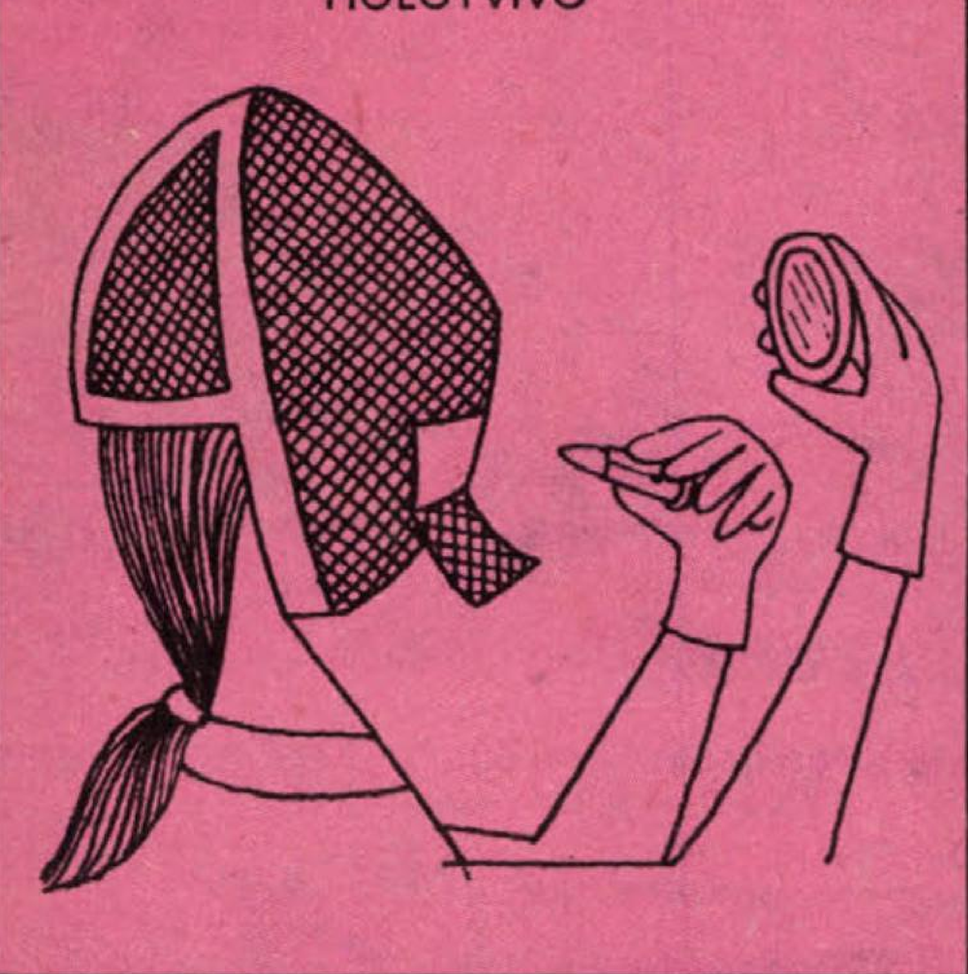

KORSZERŰ MEGOLDÁS

ÜLŐ ÉLETMÓD

IMPORT HUMOR

HÖLGYVÍVÓ

TENGERTÁJKÉP-FESTŐ

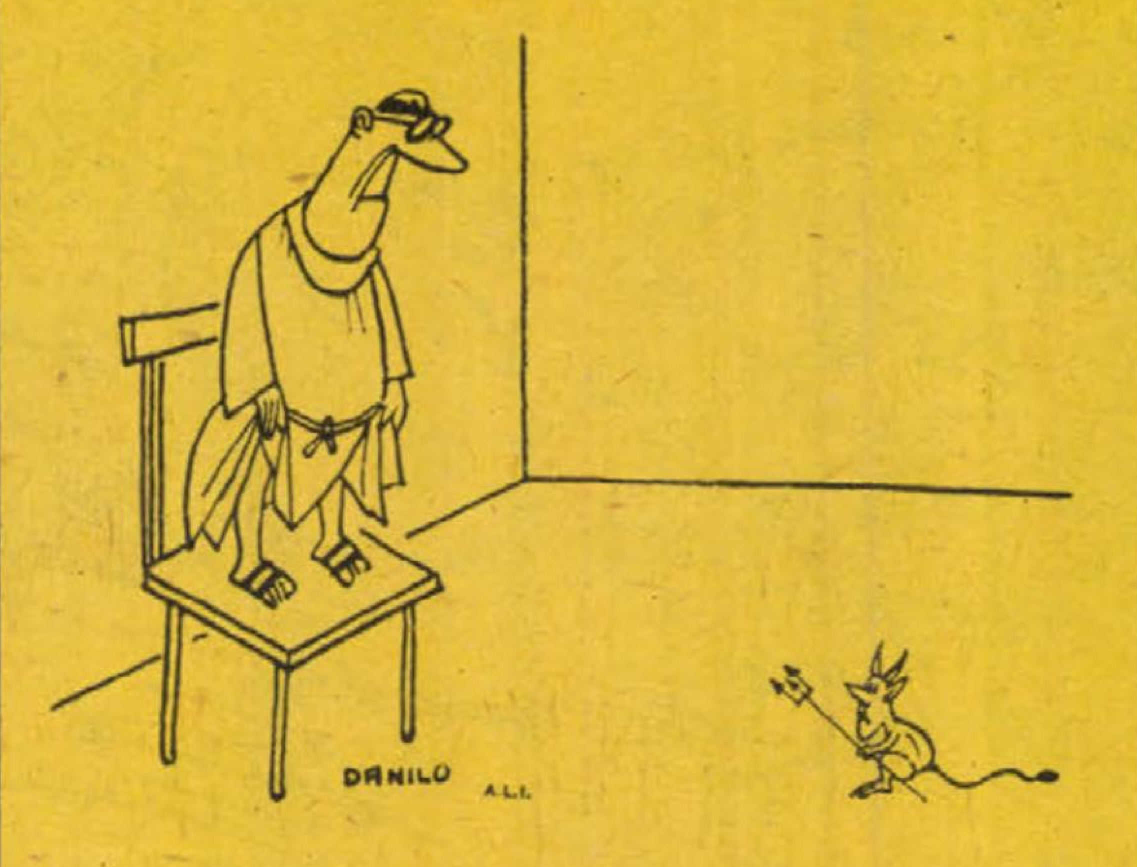
(„Krokodil", Moszkva)

A DILETTÁNS

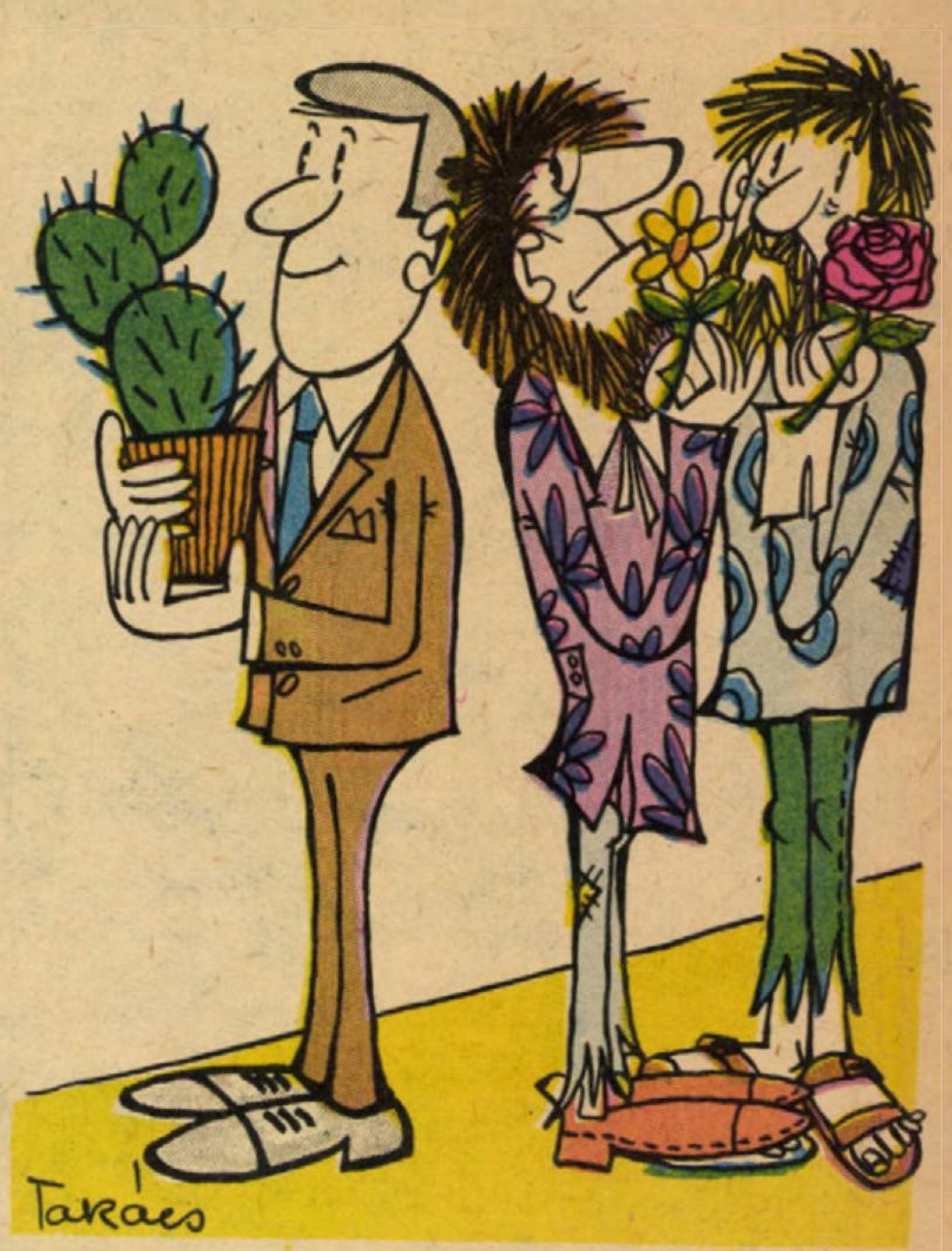
(„Rohács", Pozsony)

IJEDELEM

(„Vie Nuove", Róma)

AZ ANTI-HIPPI

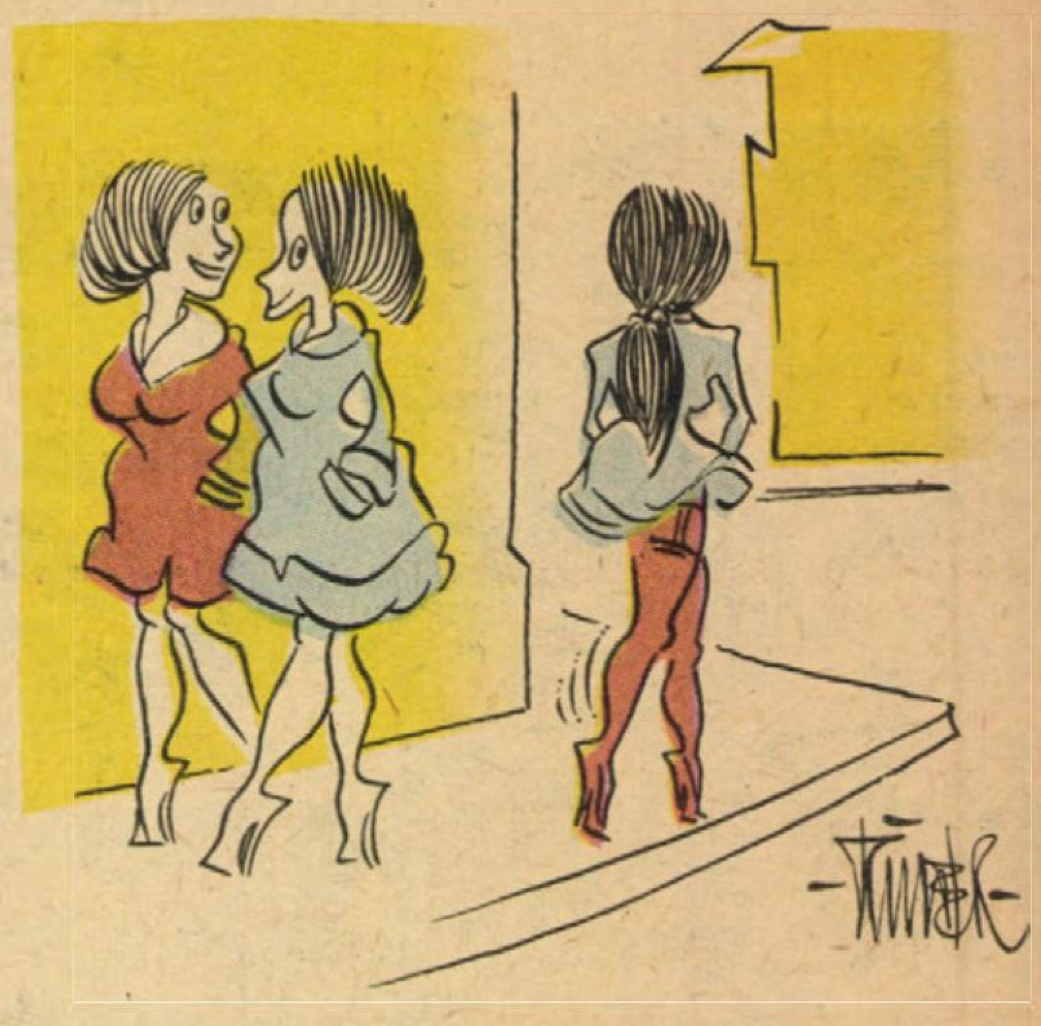

SZEMÉREMSÉRTŐ FALRAGASZ

Világszerte (Dániát kivéve) folyik a harc a pornográfia ellen. Úgy látszik, ez a kifejezés eléggé tág fogalmat takar, mert washingtoni hatóságok „obszcén"-nak minősítettek egy olyan falragaszt, amely Nixon elnököt ábrázolja, egy kissé démoni arckifejezéssel, de teljesen felöltözve.

Aláírás: „Eladó egy használt háború!"

MINI

– Jé, már vakbéllel is operálták!

FÜLLENTETT HÍREK

Miután a Tükör című hetilap hatalmas reklámot kapott Déry Tibortól azzal, hogy darabját róla nevezte el, most más lapok is foglalkoznak effajta publicity-ötletekkel. Híre jár, hogy Illyés Gyula Ország Világ címen ír történelmi drámát, Németh László pedig társadalmi színművet ír Határozatok Tára címen.

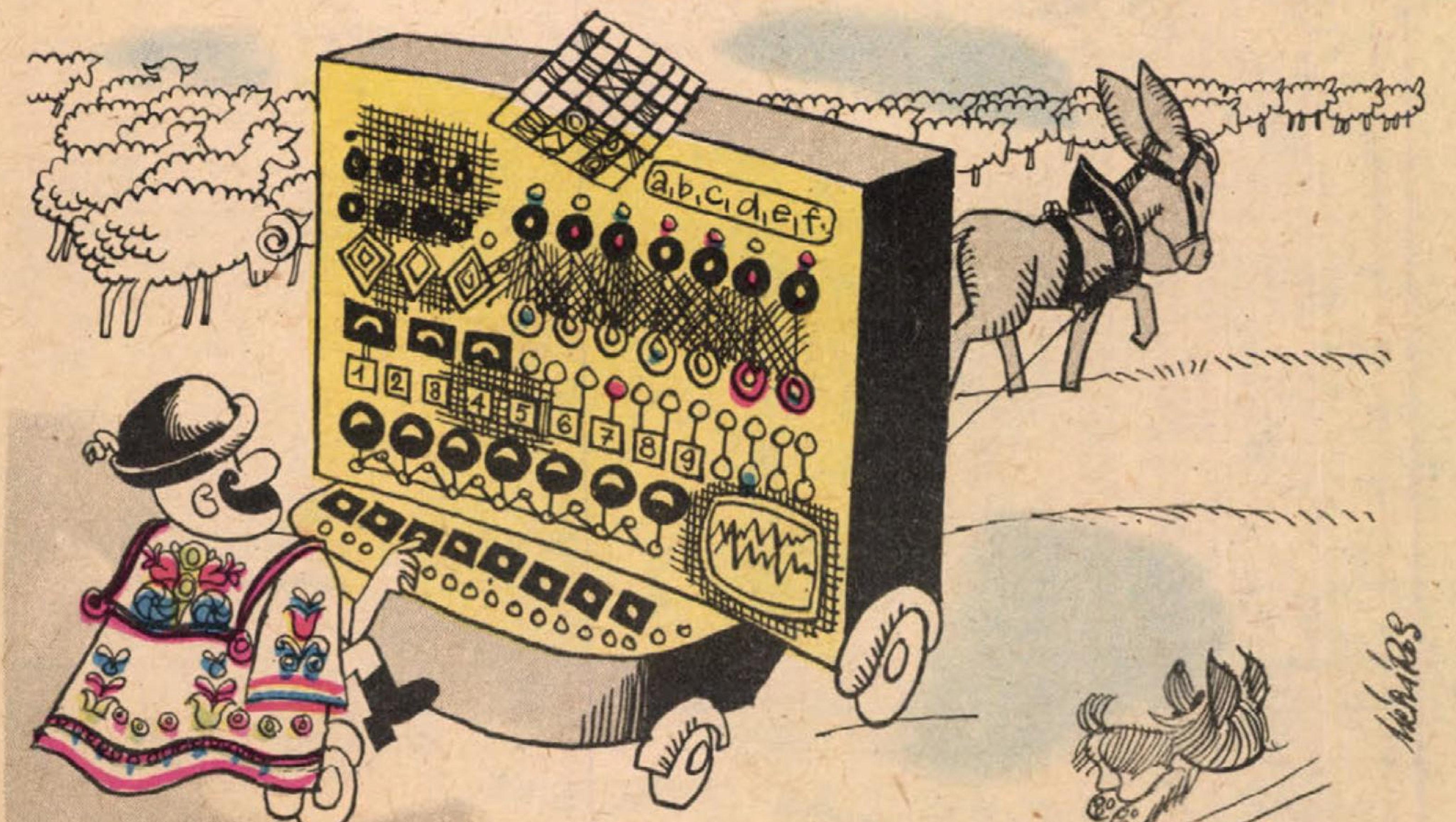
A Köztisztasági Hivatal Jemenből új gépeket szerzett be, amelyek révén sikerült a főváros hótalanítását biztosítani. Csak a december—január—február hónapokban lehet számítani kisebb-nagyobb forgalmi zavarokra, márciustól kezdve a Hivatal garantálja a hóakadályok teljes leküzdését.

*

Feltűnést keltő szolgáltatást vezetett be a Magyar Posta. Eszerint mindazok, akik bizonyos küldeményeket jelentős késésekkel kapnak meg, és ebből kifolyólag anyagi, vagy erkölcsi károsodás éri őket, két tiszteletjegyet igényelhetnek a Postás Szimfonikus Zenekar legközelebbi hangversenyére. Ha az újítás megnyeri a közönség tetszését, bevezetik az Államvasutak is, a MÁV Szimfonikusok bevonásával. A továbbiakban lehetséges, hogy az Építésügyi Minisztérium is szervez egy zenekart.

Sz. D.

MODERN IDŐK

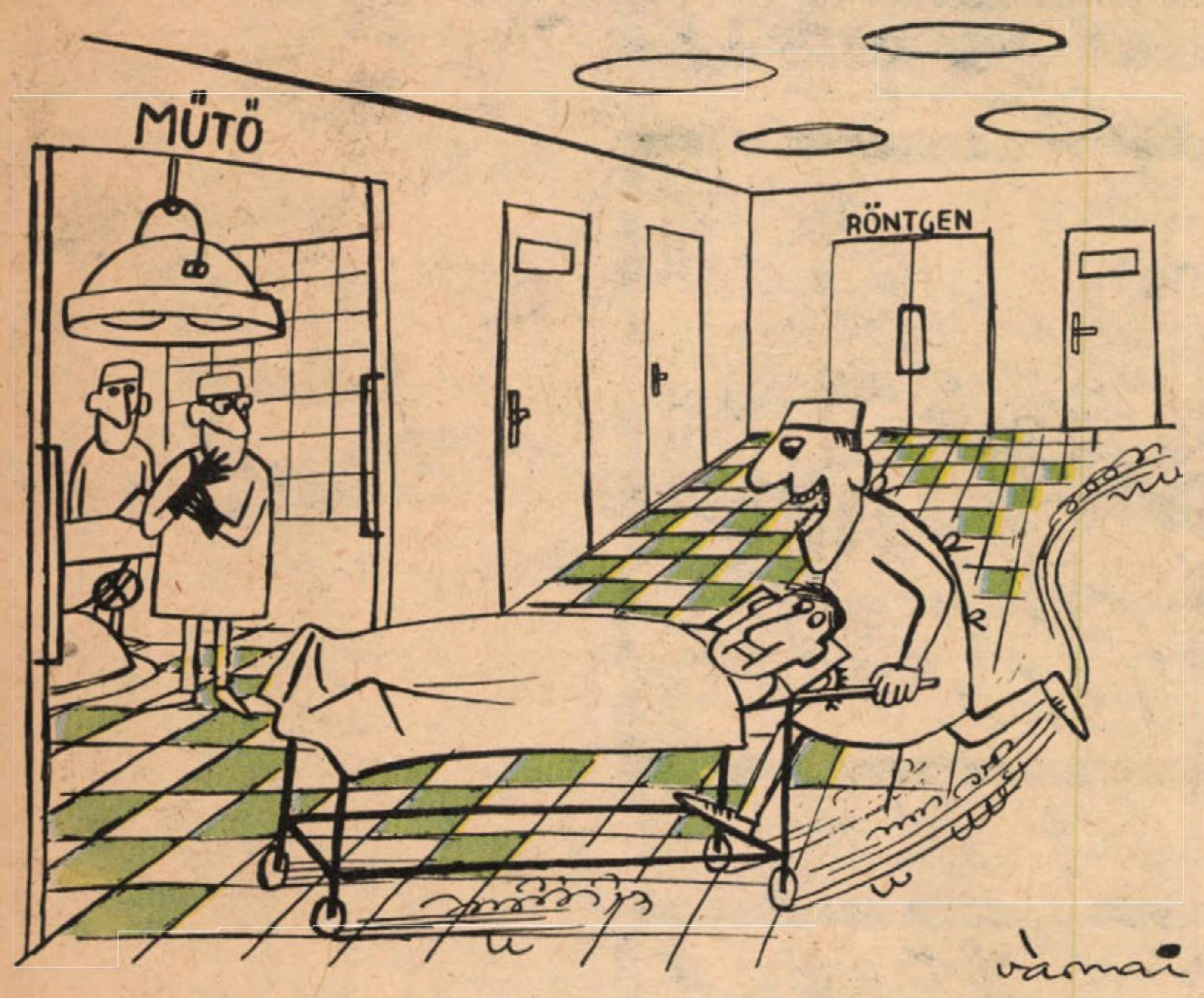

Számadó juhász

VASGYŰJTŐ

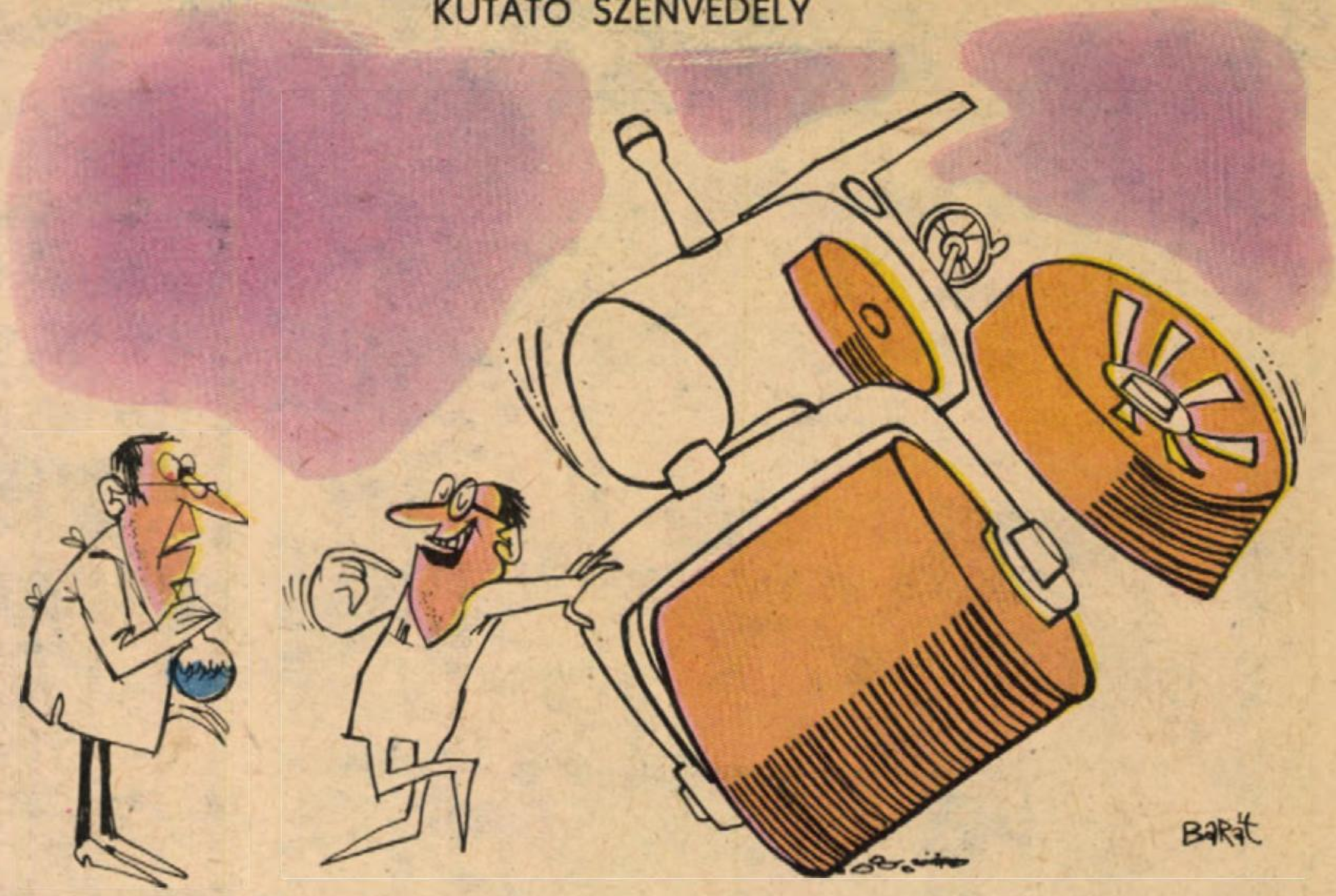

– Ami benne volt, már úgy is elsikkasztottam. Nem akarom, hogy kárba vesszen!...

NEHÉZ GYERMEKKOR

– Tetszik tudni, srác koromban nem volt rollerem.

KUTATÓ SZENVEDÉLY

– Végre sikerült a nehézkes vasszerkezetet pehelykönnyű műanyaggal helyettesíteni!

RÉBUSZ

101. sz. rejtvényünk megfejtése:

Alantas

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Maczelka Tibor, Cegléd IV., Géza u. 1.
Semsey Gabriella, Bp. II., Tárogató u. 11.
Vereskúti Miklós, Veszprém, Hóvirág u. 10.

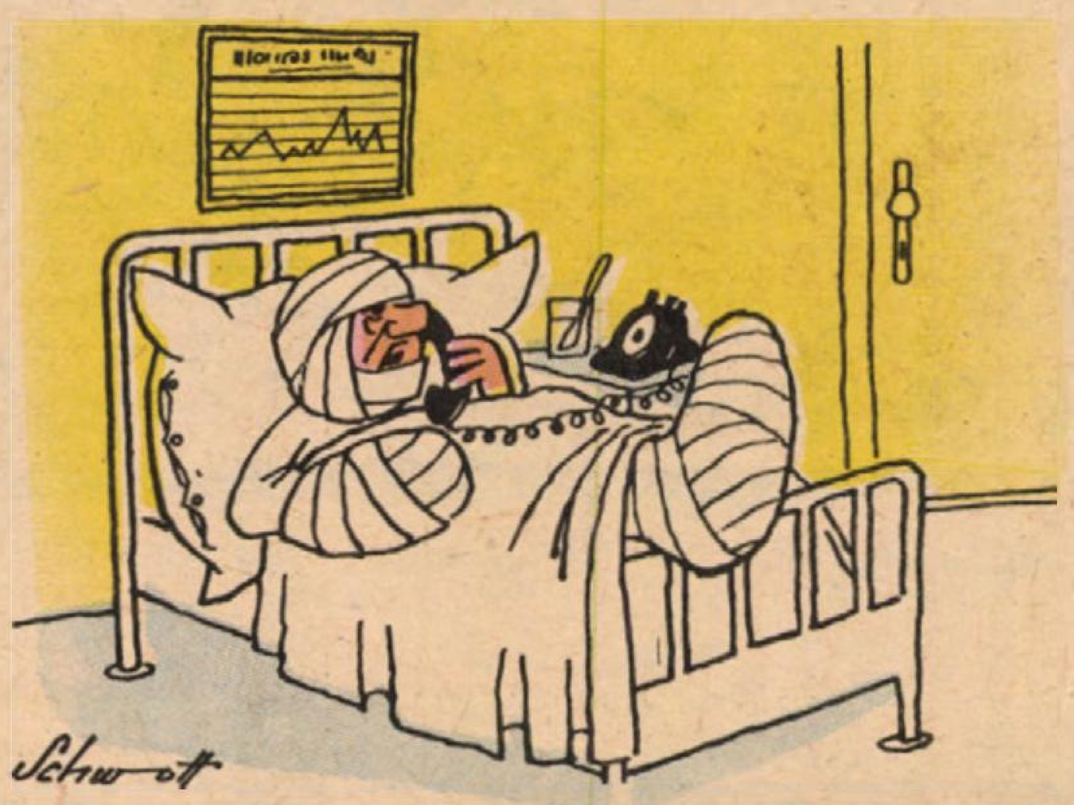
103. REJTVÉNYÜNK

TÜZÉRSZ ZADOS

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

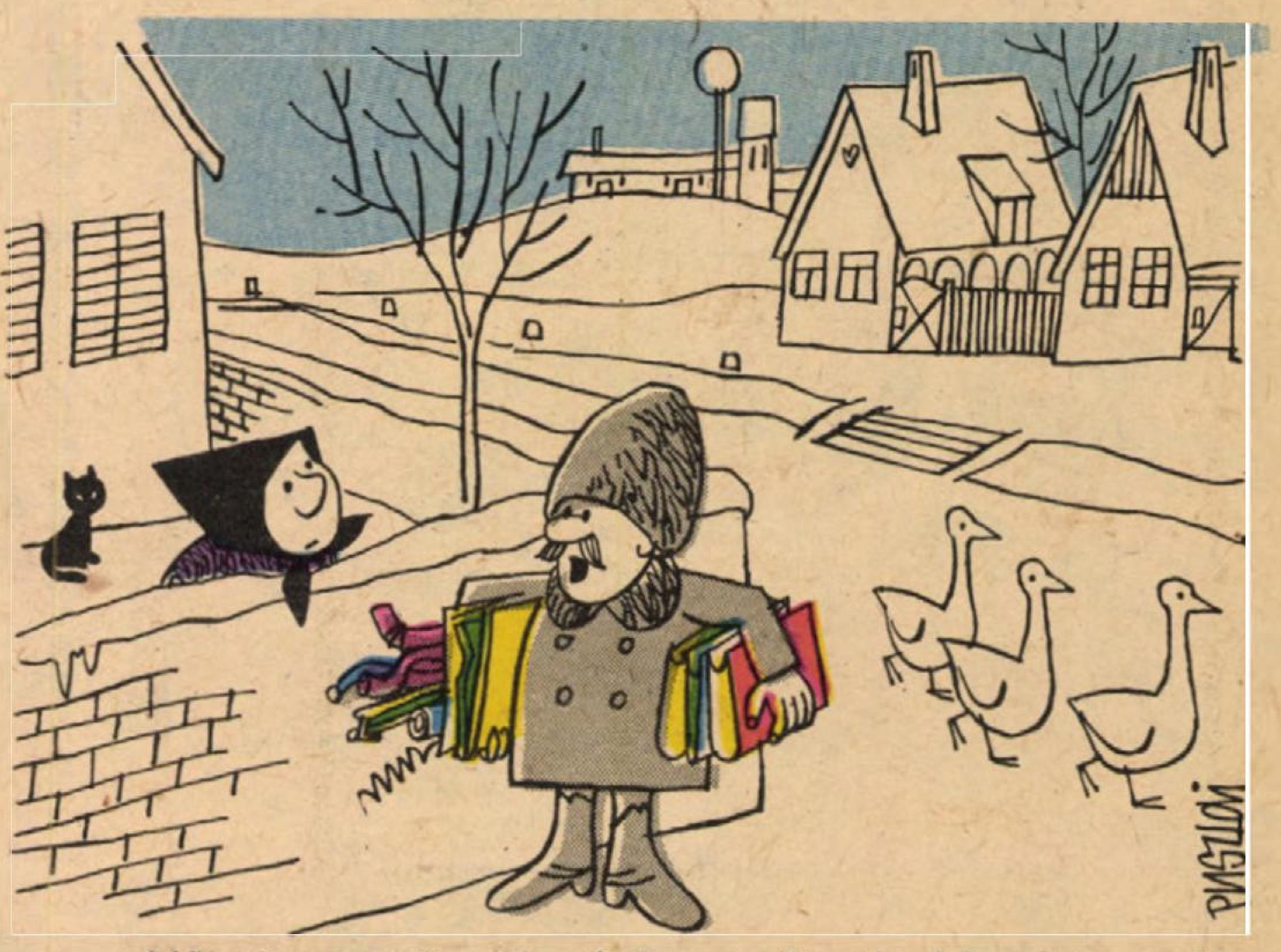
A megfejtéseket legkésőbb december 22-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

CSAK KÍMÉLETESEN

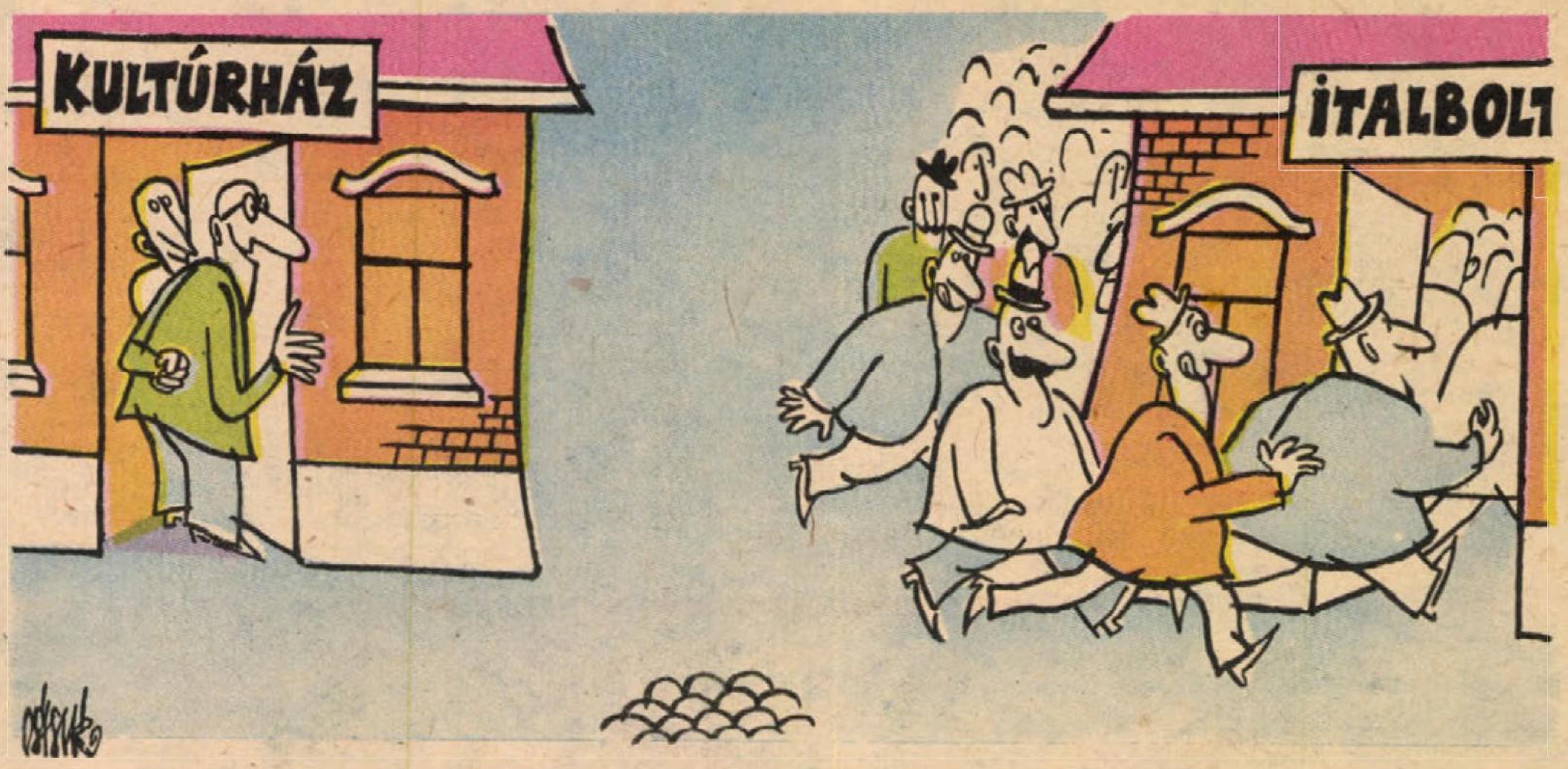

– Drága fiacskám! Valami hiba volt a kocsimmal, egy kicsit késem...

NYUGHATATLAN EMBER

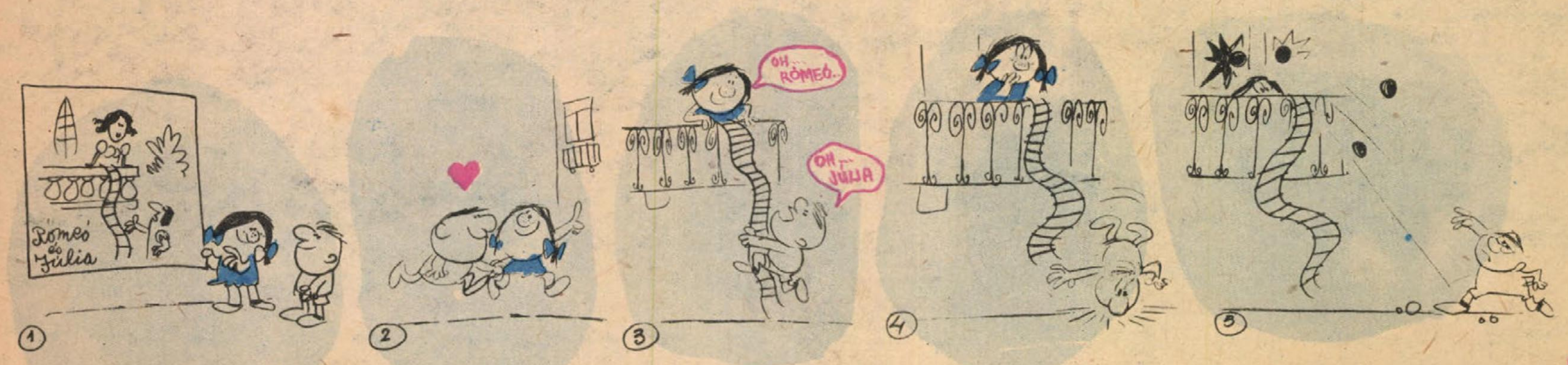
– Időm is van, könyvtárunk is van, összebarkácsolok egy kis házi atomreaktort a télen...

RAVASZ NÉPMŰVELŐ

– Meg lesznek lepve. Reggel kicseréltük a cégtáblákat...

BUKSI ÉS A RÓMEÓJA

Sajdik Ferenc rajza

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Szegény férjem, a devizáért vívott harcban esett el.

– Jóska, vágj egy kis gyújtóst a beépített szekrényből mert nem akar meggyulladni a parketta!

– Elnézést, kartársak, de a nyíregyházi gyors fél órát késett!

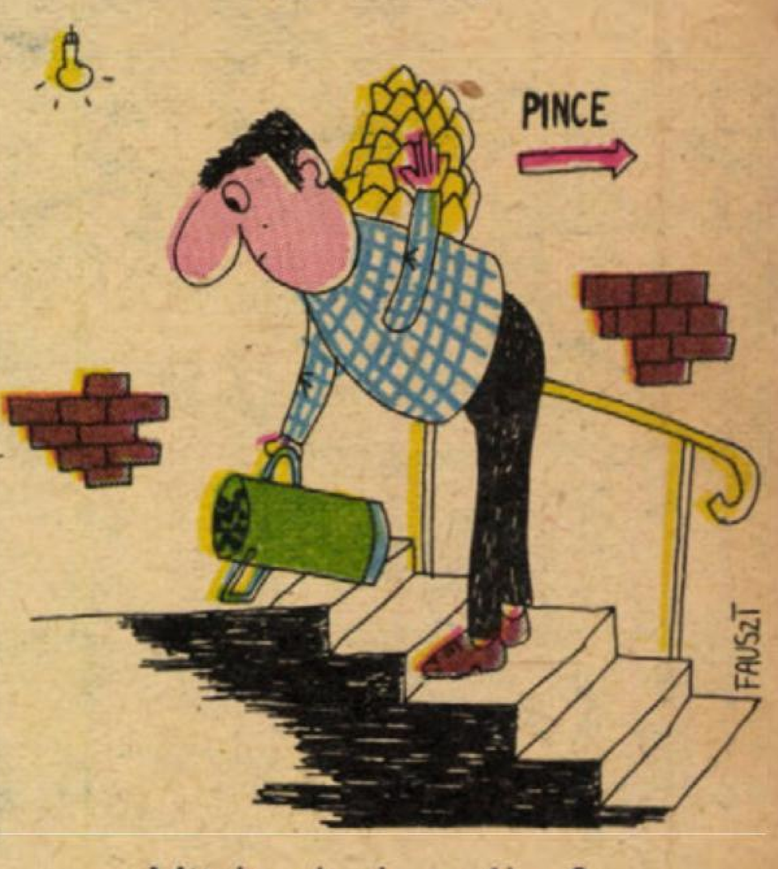

– Fiacskám, nem lehetne a tányért a vacsorával együtt eldobni?

– Itt volna már az ideje, hogy nyugdíjba vonuljon, de sajnos kevés a fiatal.

FÉRFIDIVAT

– Mit hordunk a télen?

ÚJ MUNKAERŐ

– Aztán nehogy azt gondolja, igazgató kartárs, hogy én olyan kis nőcske vagyok!...

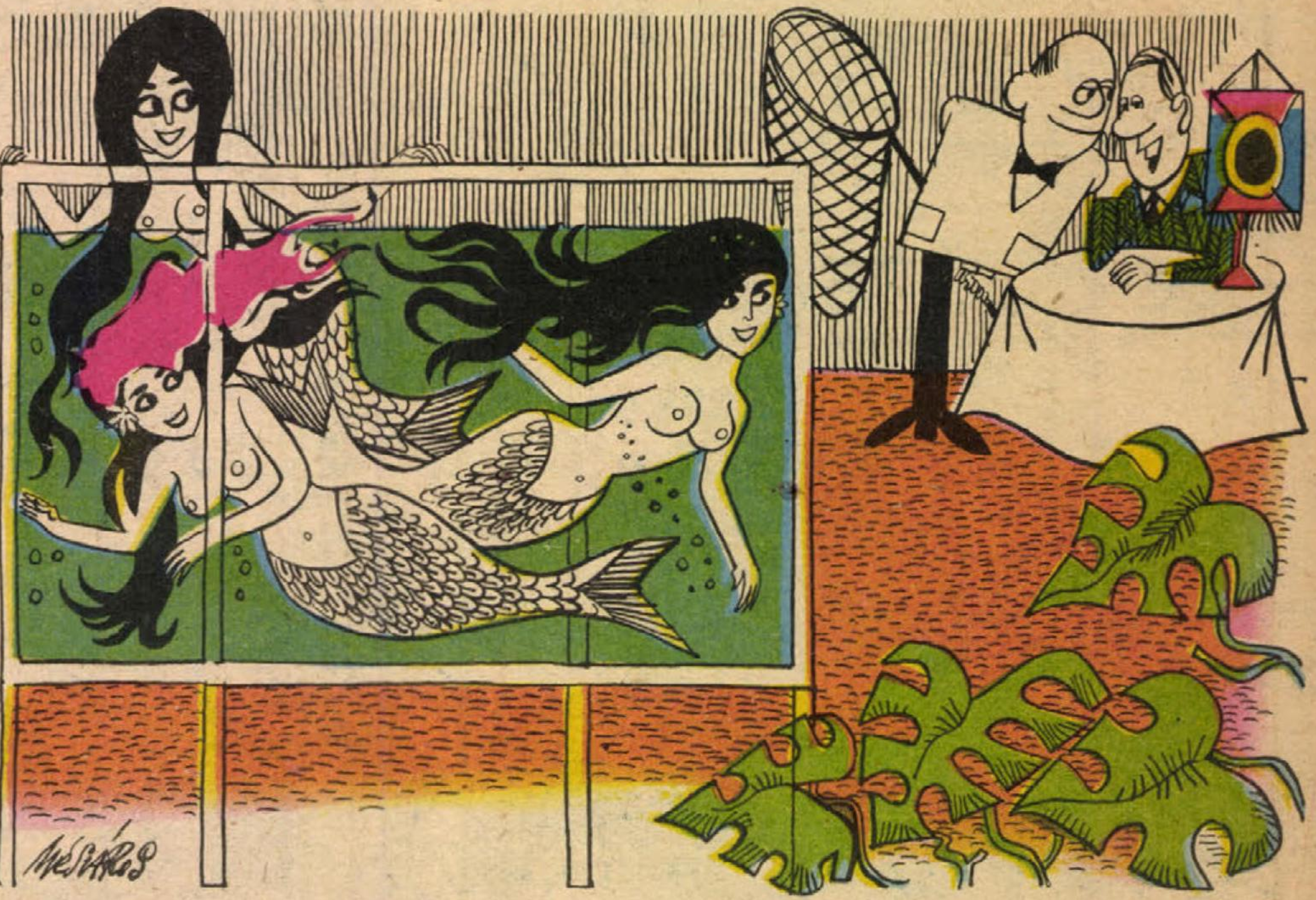
A NAGY CSAPÁS

A valaha világhírű angol sportot sok csapás érte az elmúlt évtizedekben, s feledve már azok az idők, amikor az angol sport a legjobb volt a világon.

Most újabb csapás fenyegeti az angol sportot. Fülöp herceg, a királynő férje anyagi nehézségekre hivatkozva nemcsak azzal ijesztgette a brit közéletet, hogy talán kénytelenek kiköltözni a Buckingham-palotából (pedig az albérlet is igen drága!), hanem azzal is, hogy kénytelen lesz abbahagyni a lovaspólót.

A mezei futás olcsóbb...

OSZTÁLYON FELÜLI ÉTTEREM

KARÁCSONYI KI-MIT KÉR

Az anyósom reszelőt,
A sógorom meszelőt,
S mert a bájos kislányának
Máris remek esze nőtt,
Annak parfőm kell: Coty,
Ugyanezt kér a Kati,
Valamint a feleségem
S míg rágódok elégen,
Becsönget a Marcsa, Pista,
Ági, Fáni s nő a lista
És szememben gyűl a harmat,
Mert mindegyik kérdezi
Édes hangon: „Mit szeretnél... ?"
S suttogom én: „Nyugalmat... !"

Darázs Endre

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta
Készült ofszet eljárással, Ultraset 72-es rotációs gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69.4312/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78.
INDEX: 25.504
— F. v.: Bolgár Imre